

MARQUIS DE SADE

JULIETTA

ČILI

SLASTI NEŘESTI

Atheneum – literatura na webu
<http://atheneum.zde.cz>

MARQUIS DE SADE

JULIETTA

ČILI

SLASTI NEŘESTI

SOUKROMÝ TISK

MCMXXX

Byly jsme s Justinou vychovány v Panthemontském klášteře. Eufrosina, která jako mladé děvče utekla ze sousedního rodného domu, aby se vrhla celou duší v rozkoše, byla v klášteře naší společnicí.

Protože jsem od ní a jedné s ní spřátelené jeptišky dostala první morální zasvěcení, chtěla jsem Justinu s oběma seznámiti, neboť tyto dvě sirény již tehdy zasely do mé duše zárodky pozdějších neřestí.

Jeptiška se jmenovala Delbene. Byla v ústavu již pět let abatyší a bylo jí 30 let, když jsem ji poznala. Nemohlo být větší krasavice. Měla sladký, nebeský výraz obličeje, světlé vlasy, velké modré oči a postavu gracie.

Jako oběť svého bratra, jenž toužil po bohatství a jež nenáviděla, byla mladá Delbene ve svých 12 zavřena do kláštera a dalo mnoho práce přiměti ji k poslušnosti.

Představená mne jednou pozvala na snídani zároveň s Eufrosinou. Bylo neuvěřitelné horko a žár slunce byl oběma omluvou jejich obleku. Byly totiž mimo gázové košile sepiaté širokým růžovým páskem úplně nahé.

„Od té doby co jste vstoupila do tohoto útulku,“ pravila Delbene, líbajíc mne nedbale na čelo, „přála jsem si stále, abych vás poznala blíže. jste velmi hezká a zdá se, že máte ducha.“

Byla jsem v rozpacích.

„Červenáte se, andílku – to vám zakazují. Stud je hloupý předsudek. Záleží právě jen na zvyku. Příroda, jež stvořila muže i ženu nahé, nemůže žádat od nich, aby se proto styděli. Tu pravdu dokazuje i to, že jsou jisté ctnosti, které mohly vzniknout jenom úplným

zanedbáváním přírodních zákonů. O tom se však nebudeme bavit. Pohovoříme si dnes o něčem jiném. Svlékněte se, tak jako my.“

Při těch slovech se obě šelmy se smíchem přiblížily a brzo jsem byla jako ony. Také polibky představené se nyní změnily.

„Jak je hezká moje Julietta!“ zvolala. „Jak se její překrásné prsy zachvívají! Eufrosino, má je již větší než ty – a přece je jí teprve 13 let.“

Prsty naší rozkošné představené lechtaly mé prsy a její jazyk mi vnikal do úst. Brzo viděla, že její mazlení na mě účinkuje tak silně, že mi až bylo nevolno.

„K čertu,“ pravila, sotva se ovládajíc, „u všech hromů, jaký temperament! Přítelkyně, nezdržujme se již; čert vezmi vše, co skrývá našim očím půvaby přírody.“

Při tom se sebe strhla halicí ji závoj a stála před námi krásnější než Venuše. Sotva by se našla žena dokonaleji urostlá, s čistší a sladší pletí a pěknějších tvarů.

Eufrosina ji hned následovala a ukázala mi nemenší půvaby. Nebyla tak plná jako paní Delbene, ale její oči a její duch! Svedena takovou krásou obou žen, které žádaly, abych odvrhla pouta studu, poddala jsem se. V jemném opojení mne odnesla Delbene na svou postel a pokryla mne polibky.

„Okamžik,“ řekla docela rozpálená, „okamžik, drahá přítelkyně. Uspořádejme trochu své požitky, Užívat se dá, jen když je vše v pořádku.“

S těmi slovy mi roztáhla nohy, lehla si na břicho, hlavu mi vstrčila mezi stehna a lízala mne, zatím co Eufrosina, již nabídla tváře své zadnice, jí prokazovala prsty tutéž službu, jako ona mně jazykem.

Eufrosina, která již znala Delbeniny záliby, tloukla ji při tom mocně do zadku. Účinek na naši laskavou představenou byl znamenitý; neboť ta děvka tím lačněji ssála šťávy, které po její akci ze mne prýštily. Občas přestávala a pozorovala mne.

„Jak je krásná,“ volala rozkošnický, „k čertu, jak je zajímavá. Pomoz mi, Eufrosino, lechtej ji, má drahá, chci se opít proudem jejího semene.“ A pak hned pokračovala:

„Změňme nyní trochu polohu, drahá Eufrosino, musím také tobě poskytnout trochu rozkoše; tak, an-dílkové, budu vás lechtat obě najednou.“

Položila nás vedle sebe na postel, poručila, abychom zkřížily ruce a pak jsme se lechtaly vzájemně.

Nejprve vnikal její jazyk do Eufrosininy pochvy, při čemž nás rukama lechtala v dírkách zadnice Strídavě opouštěla pochvu mé spolčnice a přissávala se k mé, takže jsme byly všechny tři při tomto trojím společném požitku brzo hotovy.

Po chvíli nás šelma otočila tak, že jsme jí ukazovaly zadky. Pak nás lízala v zadní dírci a v přední lechtala; naše zadky ji okouzlovaly, hladila je a my jsme skoro zmíraly rozkoší.

„Udělejte mi to také tak,“ vykřikla a zdvihla se, opo- jená jako bakchantka, „lechtejte mne obě. Chci ležet

v tvém náručí, Julietto, chci líbat tvá ústa a dotýkat se jazykem tvého a mazlit se. Vstrčíš mi do pochvy toto godemiché,“ pokračovala, dávajíc mi je, „a ty, Eufrosino, se postaráš o můj zadek a budeš mi lechtat díрку.“

„Maličká,“ řekla, líbajíc mne, „nesmíš mou pochvu opustit, neboť tam je pravé sídlo rozkoše. Dři ji až do krve, jsem otužilá, potřebuji silnějších prostředků. Kdyby to šlo, chtěla bych být dvacetkrát po sobě ukojena.“

A opravdu, udělaly jsme jí to stejně dobře. Nikdo by nepracoval ohnivěji než my.

„Můj anděli,“ řeklo mi toto okouzující stvoření, když jsme vstaly, „nemohu ti ani říci, jak jsem šťastna, že jsem tě poznala. Pozvu tě k všem svým zábavám, a je jich hodně, ač jsem vyhoštěna z lidské společnosti. Zeptej se Eufrosiny, jak je se mnou spokojena.“

„Ó miláčku, dokáži ti to svými polibky,“ zvolala naše mladá přítelkyně, vrhajíc se Delbeně na prsa. Děkuji ti za to, čím jsem. Tys vytvořila mého ducha, zbavilas mne blbých předsudků dětství. Ach! Julietta může být šťastna, dáš-li jí stejné vychování.“

Báječné jídlo, jež jsme požily nahé, nás posílilo a začly jsme znova. Opět jsme se lechtaly a tvořily jsme tisíce chlupných posic.

Brzo jsme si hrály na muže, potom zas byla ženou ta, jež předtím představovala manžela, a tak jsem znásilňovaly přírodu, nutíce ji, aby nám celý den poskytovala nejsladší rozkoše.

Uběhl měsíc a Eufrosina opustila klášter i rodinu a věnovala se cele neřesti.

Naše milovaná představená mi však brzo ukázala, že nemiluje pouze mne. Ostatní se též zúčastnily zábav, v nichž bylo víc vilnosti než něžnosti.

„Přijď zítra odpoledne ke mně,“ řekla mi jednou. „Eliška, Flavie, paní de Volmar a Saint-Elme přijdou též: bude nás šest a chci dokázat neslýchané věci.“

„Jak,“ zvolala jsem, „ty se miluješ se všemi těmito ženami?“

„Ovšem! Či myslíš snad, že mi postačíš? V tomto domě žije třicet jeptišek, z nichž dvaadvacet prošlo mýma rukama, a osmnáct novicек, z nichž neznám dosud jen jedinou. Je vás tu šedesát na vychování a jen tři mi dosud odporovaly. Jakmile přijde nová, musím ji mít; nedám jí ani osm dní na rozmyšlenou. Ach, Julietto, kdybys mohla být šťastna v zločinu jako já – neboť se dopouštím, má drahá, velmi mnohých – kdybys v nich nalézala stejný požitek jako já! Uvidíš, že se tomu neubráníš!“

Nyní se mne ptala Delbena, jak daleko jsem v náboženských věcech.

„Ještě jsem nebyla u prvního přijímání,“ byla má odpověď.

„Tím líp,“ pokračovala, objímajíc mne, „chci tě této bláznovské frašky ušetřiti, můj anděle. Budou-li ti mluvíti o zpovědi, řekni, že ještě nejsi připravena. Představená novicек je mou přítelkyní, je na mně závislá a přimluví se za tebe.“

Pokud se týče mše, musíš na ni chodit, bohužel, stejně jako já, ale tady mám sbírku knih,“ pravila, ukazujíc mi 30 marokénových svazečků, „půjčím ti je a můžeš je při službách božích číst a nebudeš nic slyšet.“

„Oh, má drahá přítelkyně,“ zvolala jsem, „jak jsem ti vděčná. Mé srdce i můj rozum ti je po vůli a poslechnu tvých rad.“

„To, co jsi mi říkala o morálce, není pro mne novinkou, ale nečekala jsem, že budeš tolik nenávidět náboženství.“

Slyšely jsme, že přichází společnost.

„Ticho,“ řekla mi, „mysleme nyní na své potěšení. Polib mne, Julietto.“

Musím popsat nyní své vstupující přítelkyně.

Paní de Volmar přijala závoj asi před půl rokem. Bylo jí dvacet let, velká štíhlá, kaštanově hnědá a měla jasnou pleť a báječnou postavu.

Po paní Delbene, jež si ji oblíbila, byla nejsmyslnější účastnicí těchto orgií.

Saint-Elme byla sedmnáctiletá novicka, měla následkem smyslného žáru nádherné oči a božské prsy.

Dvě chovanky, Eliška a Flavie, byly třináct a šestnáct let staré. Postava Eliščina byla velmi něžná, ale dobře vyvinutá.

Postavu Flaviinu bylo možno nazvat skoro nebeskou. Její úsměv byl zvláštní a ukazovala při něm zuby. Také její šíje i pleť byly dokonalé.

„Myslím, že dnes nesvedu ani jedno číslo,“ pravila paní de Volmar Delbeně vstupujíc, „jsem vyčerpána, má drahá, ztrávila jsem noc s Fontenillou. Zbožňuji tuto šelmičku. Ještě nikdy jsem nedělala tolik čísel. Ó, má drahá, my jsme prováděly věci!“

„Neuvěřitelné, není-liž pravda?“ řekla Delbene. „Ale přece si troufám dnes večer dokázat něco zvláštního.“

„U čerta, pak si tedy pospěšme,“ řekla Saint-Elme, „jsem chlipná, neboť jsem spala sama.“ Odkryla se a zvolala: „Podívejte se na mou díрку, potřebuje pomoci.“

„Delbeno, podívej se přece na Volmarovou,“ řekla Eliška, „líbá Juliettě zadek: patrně ji pokládá za chlapce a chce ji mrdat odzadu.“

„Nevíš, že Volmarová je mužem?“ pravila Saint-Elme. „Má klitoris tři coule dlouhý.“ Přistoupila ke mně a ohmatávala mne se všech stran. „Je dobře urostlá, šelmička,“ pokračovala, „a přísahám, že ještě před večerem ochutnám její semeno.“

„Mám chuť! Nač ještě čekáš? Musíme ještě před výpraskem prosit? Svléknout šaty, přítelkyně!“ Okamžitě se objevilo šest božsky nahých děvčat.

„Teď byste mne však mohly trochu poslouchat,“ řekla prosebně Delbene. „Poslyšte: Julietta si lehne na postel a vy si s ní uděláte jedna po druhé, nač budete mít chuť. Při odchodu každou přijmu já a u mne doděláte, co začnete na Juliettě. Já se však zdržím, abych byla hotova, až po vás po všech.“

Rozkazy představené byly přesně splněny. Všechny byly velmi rozvášněné.

Eliška si lehla na okraj postele a lechtala Delbenin poštěváček. Flavia si klekla tak, že měla nohy pod postelí a hlavu ve výši ramen představené a mohla ji pohodlně líbat. Na Elišce ležela Saint-Elme zadkem u jejího obličejce a celé její ohanbí bylo vystaveno polibkům Delbeniným, již Volmarová mrdala zezadu. Musela jsem skupinu doplnit.

Skloněna přes Saint-Elme, nabídla jsem Delbeně zezadu to, co hledala vpředu, a její jazyk skákal neuvěřitelnou rychlostí z mé pochvy do mé řiti a zase zpět. Ssála a lízala, takže byla každou minutu hotova.

„Ó, ďáble,“ řekla Delbene, odstupujíc rudá jako bakchantka, „kolikrát mi to přišlo! Ale to nevádí, pokračujme! Lehněte si teď všechny na postel. Julietta si od vás po řadě vezme, po čem touží. Ale protože je dosud nováčkem v těchto věcech, budu jí radit a musí být tolikrát hotova až poprosí o milost.“

První byla Eliška. „Postav se tak, abys mohla líbat její svěží ústa a přitom ji lechtej. Vezmu si zatím na starost tvůj zadek. Flavia pomůže Elišce při práci. Doporučuji ti zvlášť její pěkné prsy. Chceš-li potěšit Volmarovou, vstrč jí jazyk do zadnice, zatím co ona tě bude lízat. Víš, co uděláme se Saint-Elme?“ ptala se představená. „Postaví se tak, abych jí mohla současně lízat zadek i pochvu, a při tom ona totéž udělá tobě. Co se mne týče, jsem docela volná a tobě k službám.“

Okouzlená tím, co jsem viděla u Volmarové, zvolala jsem:

„Budu tě mrdat pomocí godemiché do zadnice.“

„Velmi dobře,“ pravila Delbene potěšena, „tady je!“

„Kupředu tedy,“ pravila jsem. „Začněme. Draha Volmarová, udělej mi poštěváčkem to, co já dělám Delbene. Chtěla bych lechtat Flavii a Elišku a lízat Flavii kundu.“ Sedmkrát nás zalil výtok z pochev.

Delbene si všimla, že dávám přednost Saint-Elme, již jsem zbožňovala.

„Protože vidím, že bys chtěla někoho připravit o panenství nebo sama o ně přijít,“ řekla mi druhého dne Delbene, „musíš mi přísahat, že se už se Saint-Elme nebudeš stýkat, a vyplním všechna tvoje přání.“

Těšíc se na slíbené požitky, slíbila jsem všechno.

„Dobře,“ pravila Delbene po měsíční zkoušce. „Jsi rozhodnuta? Koho chceš znásilnit?“

„Což nevidíte, drahá přítelkyně na koho se upírají mé chlipné oči? Na děvče, jež vidíte před sebou – na moji sestru.“

Paní Delbene ji však dobře znala a zrazovala mne.

„Dobře,“ pravila jsem, „dej mi tedy Laurettu. Její dětství (bylo jí sotva deset let), svěží obličej a její urozený původ mne neobyčejně dráždí.“ Představená v tom neviděla překážku, neboť Lauretta byla sirotek a já jsem již v duchu obětovala její nevinnost.

V předvečer tohoto slavnostního dne mne Delbene pozvala k sobě na noc.

Rozpálena dlouhým rozhovorem s ní, vrhla jsem se jí do náručí. Děkovala jsem jí tisíckrát za práci, jakou si dává s mojí výchovou.

„Jsem ti dlužna víc, než svůj život,“ volala jsem. „Jakou cenu má život, trávíme-li jej v díře lži a nesmyslů? Buď ujištěna, že tě budu hodna.“

Delbene mne stále líbala a projevila naději, že ze mne bude stejně nemravné a bezbožné stvoření, jako je ona sama.

„Protože tedy chceš být zbavena panenství, chci tě hned uspokojit,“ řekla mi. V opojení chlipnosti si opásala godemické. Nejdřív mne lechtala, aby, jak řekla, uspala bolesti, a pak vyrazila tak mocně, že při druhém nárazu bylo po mém panenství.

Nemůžete si ani představit, jak jsem trpěla; brzy však po hořkých bolestech protržení následovaly syté rozkoše a požitek.

Delbene, již nic nemohlo vyčerpát, toho ještě neměla dost. Přirážela mocně dále, až jsem ji za hodinu prosila o slitování.

Změnila jsem se nyní v něžnou milenku vášnivého milence. Zmocnila se jí a myslím, že nepoznám již ženy, která by byla šilenější v užívání, než ona. Desetkrát za sebou byla v mém objetí hotova.

Když jsme byly obě vyčerpány touto zábavou, vzpomněla si má vychovatelka na svůj slib ohledně znásilnění Lauretty.

„Nezapomněla jsem na to,“ odvětila paní Delbene, „až dnes večer půjdete spat, musíš se pokusit utéci.“

Volmarová a Flavia přijdou též; o ostatní se nemusíš starat. Jsi nyní zasvěcena do našich tajemství, buď odvážná, Julietto, a ukáži ti úžasné věci.“

Oпустila jsem svou přítelkyni a vrátila jsem se domů. Tím víc jsem se však divila, když jsme se doslechla, že jedna schovanka prchla z kláštera. Ptala jsem se na její jméno. Byla to Lauretta.

„Lauretta,“ vykřikla jsem a k sobě jsem si řekla: „Ó, bože, a právě s ní jsem počítala, právě ona rozpálila mé touhy!“

Ptala jsem se na podrobnosti, ale nikdo mi ni nemohl říci. Pospíchala jsem k Delbeně, abych jí o tom zpravila, našla jsem však její dveře zamčeny a nemohla jsem ji před smluvenou hodinou nalézt. Ah, jak pomalu mi ubíhal čas!

Konečně přišla naše hodina. Volmarová a Flavia šly napřed a zastihla jsem je již u Delbeny.

„Jak dostojíš svému slovu?“ ptala jsem se představené. „Lauretta zmizela. Kdo ji nahradí?“ A dodala jsem: „Ah, nepoznám již nikdy rozkoše, kterou jste mi slíbily.“

„Julietto,“ odpověděla mi velmi vážně paní Delbene, „první podmínkou přátelství je důvěra. Chceš-li být jednou z nás, musíš být opatrnější a ne tak zlostná. Což je pravděpodobno, že bych ti slíbila zábavu, kdybych ti ji pak nemohla poskytnout, a důvěřuješ tak málo mé obratnosti a mé moci, že máš strach o splnění svých přání? Pojď za námi, ale tiše. Neřekla jsem ti, že uvidíš něco zvláštního?“

Delbene rozžala malou svítilnu a šla napřed. Následovala jsem ji s Volmarovou a s Flavii ke kostelu. Jaký byl můj údiv, když tam otevřela hrobku sestupovala do sídla smrti! Mé společnice šly tiše za ní a jenom já jsem nedovedla skrýti trochu strachu. Volmarová mne však uklidnila a brzy jsme byly v podzemním prostoru, určeném pro pohřbívání mrtvých klášternic. Šly jsme dolů po schodech a přišly jsme do skvěle vyzdobeného sálu, jehož větráky vedly na hřbitov. Ó, milí přátelé! Koho jsem tu našla! Laurettu, vyšňořenou jako panny, které bývaly obětovány Bakchovi, dále abbé Ducroze, biskupského vikáře z Paříže, a našeho zpovědníka pátera Téléma.

„Má strach,“ řekla Delbene a přistoupila k oběma mužům a představila mne jim.

„Uvidíš, ty neviňátko, že se tu scházíme jen k mrdání a zločinům. Vstupujeme do říše mrtvých jen proto, abychom byli co nejdále od živých. Kdo má tak zkažené sklony jako my, ten by se nejraději skryl do středu země, jen aby unikl lidem a jejich nesmyslným zákonům.“

Nyní poručila Delbene Volmarové, aby mne svlékla.

„Ducroz bude Juliettu obrábět zpředu, Volmarová jí bude lízat zadek; já si lehnu pod Volmarovou a budu ji svým jazykem líbat poštěváček. Télém mne při tom bude mrdat a dráždit Laurettě pochvu.

A pak mne mrdejte odzadu,“ pokračovala, „jeden po druhém, poslužte si, tady je můj zadek! Julietto, zde je tvá oběť,“ ukázala na Laurettu, „zprzni ji zepředu

i zezadu. Tělème a Ducrozi, vy si sedněte vedle mne, chci mít vaše údy v rukou.

Čerta! Jsou tvrdé a trčí k nebesům! Kupředu, přátelé, zpracujte můj nenasytný zadek! Ať utiší proudy vašeho semene můj žár. Julietto, chci lízat tvou kundu, zatím co mne narážejí zezadu. Volmarová ať si vleze na tebe a zlíbej všechny její vnady! Pravicí lechtej Flavii, levou rukou stiskni Laurettě zadek.“

Její přání byla splněna.

Protože mi byla určena role obětníka, navlékli mi veliký umělý úd, dříve namaštěný.

Lauretta byla přivázána na stoličku tak, že její roztažené nohy a ruce byly kruhy připevněny k zemi. Tělém jí držel hlavu a Ducroz si vlezl na mne zezadu.

Poblíže stojící oltář posloužil představené jako lenoška.

Lauretta byla strašně roztržena. Povzbuzovali mne však se všech stran, a já sama jsem byla tolik rozčilená, že jsem si počínala jako nejžhavější milenec. Potoky krve a příšerný křik naší oběti nám ukázaly, že operace neměla hladký průběh. Skutečně byla maličká tak poraněna, že jsme se báli o její život.

Delbene však vykřikla:

„Ta kurva je naším majetkem, nešetřte ji. Nejsem za ni nikomu odpovědna.“

„Ona však zemře!“ namítla jsem.

„Dále,“ volala abatyše, jejíž příšernou povahu jsem poznala teprve nyní. „Nepřestávej, dokud nebudeš plně ukojena.“

Dostavilo se mi to ještě jednou a megera se přiblížila s otázkou: „Je mrtva?“

„Je na tom hůř než po prvním útoku,“ řekl Ducroz.

„Co mi záleží na jejím životě? Ať třeba pojde!“

„Má drahá Delbene, jak chceš potom zabránit neštěstí?“

„Ránu, kterou utrpíš ty, zahojím mastí. Lauretta je naším výhradním vlastnictvím a stane se obětí naší rozkoše. Nyní pojďme jíst.“

Lauretta nás obsluhovala a brzy jsme viděli, že je také obětí. Neudělala krůčku bez rány nebo políčku.

Bylo veliké horko a mi byli všichni nazí. Volmarová se přiblížila se sklenicí punče k oběma mužům, kteří do nápoje musili vstrčit své ocasy. Pak jim třela údy, až do něj vypustili své semeno.

„Dovolím to jen, když se přidá Juliettina moč,“ řekla představená.

Namočila jsem do směsi a celá společnost pila.

Když jsme byli nasyceni, přerušila Delbene stolo-
vání. Julietta šla do jejího pokoje, aby si trochu poho-
vořily.

„Poslyš, Julietto, je neuvěřitelné, jak mnoho potřebuješ poučení...“

Právě při těchto slovech vstoupil mou matkou poslaný lokaj, jenž přinesl představené zprávu o hrozném úrazu mého otce. Matka žádala, abych se sestrou hned opustila klášter.

„Hrome,“ řekla Delbene, „zapomněla jsem ti spravit tvé panenství; počkej, andílku, vezmi si tuto nádobku,

namaž se vždy ráno a večer po devět dní myrtovou esencí. Buď jista, že desátý den budeš zase čistou pannou, jako by se ti nikdy nic nestalo.“ Pak mne odevzdala lokajovi s rozkazem, abychom se vrátili co nejdříve.

Můj otec zemřel a po tomto neštěstí následovalo nové. Do měsíce zavřela oči i matka a my byly obě opuštěny. Justina, jež nevěděla o mých stycích s představenou, nedozvěděla se ani o mé návštěvě u ní.

„S vaší bídou, která vás tísní, odkazuji vás na Eufrosinu. Věnovala se bez nátlaku řemeslu kurvy – udělejte totéž, bude-li nutno. Nenechte mě však již. Možná, že budete mít neúspěch a bídu a budete potřebovat peníze nebo doporučení. Nemohla bych vám dát ani jedno ani druhé.“

S těmi slovy přerušila Delbene rozmluvu a nechala mne stát v úžasu.

Hned jsem se vrátila s rozhodnutím, že uposlechnu její rady, která mohla být nebezpečnou. Na štěstí jsem si ale vzpomněla na jméno a adresu paní, o níž Eufrosina jednou mluvila, a spěchala jsem k ní.

Duvergierová mne přijala neobyčejně laskavě.

Skvělý prostředek Delbenin oklamal stejně její bystrozrak, jako ostatně každého; rozešla jsem se se sestrou a začala jsem novou životní dráhu, zcela odlišnou od její.

Má učednická léta byla velmi hořká a tak mne zkažila, že musím přejít podrobnosti, abych nemusila před vámi kreslit obraz nejdivočejších výstředností.

U paní Duvergier bylo nyní šest žen, ale více než tři sta jich bylo v jejích službách. Dva lokajové pět stop a osm palců vysokí s nelidskými údy a dva 14 a 15 letí jockeyové byli u ní k dispozici těm, kdož toužili po lásce, a když nestačili, měla náhradu v osmdesáti mimo dům žijících mužích.

Během šesti týdnů prodala tato obratná ničema mé panenství aspoň padesáti osobám a každý večer opravovala mou natrženou nevinnost mastí. Protože všichni tito lupiči panenství byli velmi neohrabaní, ušetřím vás jednotlivostí.

Krásnou Fatimu, nejmilejší z mých společnic, ohromně těšilo mé vyprávění. Měla více štěstí, neboť ukradla jednomu knížeti tobolku s padesáti louisdory, aby se odškodnila za utrpené bolesti.

„Jak jsi se toho mohla odvážit?“ ptala jsem se.

„Když to jde, má drahá – svědomí mi to neztíží!“ odvětila. „Peníze těchto ničemů jsou určeny pro nás a byly bychom hloupé nehrabat, kde je vidíme. Jsi snad tak hloupá, že vidíš v krádeži něco špatného?“

„Ó, ty zkažené děvče,“ odvětila jsem „ty zkazíš úplně i mne. Cítím jasně, že takové ničemnosti by mne jen těšily. Ale pokračuj, budu tvou učenlivou žačkou. – Dovolí ti to Duvergierová?“

„O to se nestarej,“ řekla Fatima.

Druhého dne časně ráno odvezl nás fiakr na venek. Vstoupily jsme do odlehlého, ale vybraně vypadajícího domu. Přijal nás sluha, a když nás uvedl do skvěle zařízeného pokoje, zmizel. Teprve když kočár odejel, svěřila se mi Fatima.

„Víš, u koho jsi?“ ptala se.

„Ne“, odvětila jsem.

„U velmi zvláštního muže,“ pokračovala má společnice. „Oklamala jsem tě, když jsem ti ho vydávala za svého milence. Ve skutečnosti je mým dobrým klientem a já podvádím paní Duvergier. Co si vysloužím, patří tedy jediné mně; není to však zcela bez nebezpečí...“

„Vysvětli mi to blíže,“ odvětila jsem živě, „vzbuzuješ mou zvědavost.“

„Jsi u nejslavnějšího pařížského zloděje. Dorval se živí krádežemi a při svém povolání užívá největších rozkoší. I při projevech milostných vášní musí mítí dojem, jako by naše důkazy přízně kradl, takže se musíme tvářit, jako bychom nebyly placeny, ačkoliv jsem dostala peníze již napřed. Zde je důkaz, Julietto: Těchto 10 louisů patří tobě; nechávám si pro sebe stejně.“

Tento muž stopuje pomocí nesčetných zvěďů bohaté cizince, přicházející do Paříže. Přijímá a hostí je v přítomnosti žen našeho druhu a my musíme hosty při aktu vášně okrádat. Odevzdáváme mu všechno a dostáváme vedle svého platu ještě čtvrtinu kořisti.

Dnes přijdou dva nebo tři cizinci; po jídle jdeme vždy po párech do pokojíku. Olup obratně tvého; já se již o svého postarám. Dorval se bude dívat z úkrytu. Až bude po všem, uspíme nápojem své oběti a ztrávíme zbytek večera s pánem domu, jenž po několika hodinách vždy odchází.“

Sotva jsme domluvily, vstoupil Dorval. Mohlo mu býti čtyřicet let a zářil laskavostí a duchem. Zdálo se,

že umí skvěle svádět, což hrálo v jeho povolání velkou úlohu.

„Fatimo, čekám dva Němce, kteří hoří touhou poznati nějaká pěkná děvčata. Jeden z nich nosí diamant v ceně 20.000 tolarů; toho nechám tobě, Fatimo. Druhého přidělím vám, Julietto. Vykonejte dobře svou úlohu a uvidíme se ještě častěji.“

Vstoupily jsme. Scheffner, můj ctitel, byl stár 45 let, žrout a hlupák. Kohout, jež měla oškubat má přítelkyně, jmenoval se Konrád. Byl opravdu jako poset démanty, jinak se však úžasně podobal svému příteli.

Fatima, jež byla stejně krásná jako obratná, popletla brzy ubohému Konrádovi hlavu a také má nevinnost a bázlivé chování získaly mi velmi rychle Scheffnerovo srdce.

Dorval, jenž chtěl každou z nás zvláště pozorovat, zdržel Konrádovu vášeň pod záminkou, že má jen jednu místnost určenou holdování Venuši, – a já jsem se dala s Scheffnerem do práce.

Dobry Němec byl docela okouzlen a stále neměl dost mazlení. Bylo horko a řekla jsem mu, aby se svlékl docela do naha. Abych ho více rozdráždila, svlékla jsem se též, a zatím co na mne vlezl a tiskl zamilovaně hlavu na má prsa, prohledala jsem nerušeně jeho šaty pravou rukou. V pravé kapse jeho obleku jsem našla peněženku a skryla jsem ji rychle pod matraci našeho lůžka lásky.

Někdo zvonil. Objevilo se děvče, jež hodného Němce upravilo a nabídlo mu nápoj s příslušným obsahem; pak ho zavedlo do pokoje, kde upadl v hluboký

spánek, že ještě za osm hodin chrápal. Sotva byl odbyt, vstoupil Dorval a řekl:

„Jste okouzlující, slečno.“ Při tom mne objal a pokračoval. „Viděl jsem všechno. Podívejte se na můj úd, jenž je tvrdší než železná tyč; tolik jste mne vzrušila.“

Pak se se mnou vrhl na pohovku a poddal se své vášni: ukrást mi vystříknuté semeno z pochvy. Ssál tak zručně a uměl jazykem vniknout tak hluboko, že jsem ho opravdu zaplavila.

Potom šel k mé přítelkyni. Protože jsem ho nyní mohla pozorovat, viděla jsem, že i jí vložil hlavu mezi stehna a stejně jí vyssál semeno vstříknuté Konrádem. Schoval pak kořist a oběma Němci jsme byli jisti; odebrali jsme se do rozkošného pokojíku, kde nám Dorval – když udělal ještě jedno číslo – podal vysvětlení svých zvláštních sklonů. Blížila se noc a Dorval nás ještě potřeboval.

Vstrčil oba Němce do kočáru a poručil svým lidem, kteří mu při takové práci vždy pomáhali, aby je vyhodili v některé liduprázdné ulici a nechali je tam nahé ležet.

Rozkaz byl přesně splněn. Oba Němci spali jako mrtvoly a dozvěděly jsme se později, že je vysadili v temné uličce poblíž nového boulevardu. Druhého dne byli odvedeni na policejní komisařství, kdež je brzo propustili, když nemohli proniknout záhadou tohoto dobrodružství.

Když je odnesli, dal nám Dorval přesně čtvrtinu kořisti a odešel.

Musily jsme se také vzdálit. Venku čekal kočár a za pět čtvrtí hodiny jsme zas byly u matky našeho bordelu.

Paní Duvergier ještě spala, proto jsme vklouzly do svých pokojů.

„Nemluv o tom,“ řekla Fatimu, „Duvergierová nemusí nic vědět. Víš, že se to vše děje za jejími zády. Tím, co jsi se právě u Dorvala naučila, můžeš při každé příležitosti vydělat tři až čtyřikrát více než dosud.“

Na mém těle se vystříдалo 15 až 16 mužů měsíčně s více méně všedními příhodami, když jsem byla poslána k muži jménem Noirceuil, jenž se choval tak zvláště, že o něm přece musím vyprávět.

Ve své neuvěřitelné rafinovanosti žádal tento okouzující muž, aby jeho paní byla svědkem našeho hýření a aby jej při tom obsluhovala.

Paní de Noirceuil byla velmi hezká a nejvýš dvacet let stará. Byla v mládí spoutána se svým 40letým a zhýralým mužem.

Oba čekali v budoáru, do něhož jsem vstoupila. Na znamení zvonkem se objevili dva nazí hoši ve stáří 16 a 18 let.

„Slyšel jsem, srdíčko, že máte nejkrásnější zadek na světě,“ řekl mi Noirceuil. „Dovolte, ať se podívám. Paní,“ pokračoval obrácen k své manželce.

„Můj pane, žádáte věci –“ odpověděla ubohá paní.

„Zcela jednoduché, madame. Děláte to už tak dlouho, že jste si už mohla zykhnout.“

Zarděla jsem se za tu ubohou ženu a chtěla jsem jí ušetřit námahu a svléci se, ale Noirceuil mi v tom zabránil a vyjel si na svou paní tak, že konečně uposlechla. Během této přede hry dal se Noirceuil líbat od jednoho chlapce a zpracovával ji rukou. Jeden hoch mu lechtal zadnici, druhý úd.

Když jsem byla nahá, přivedla mne paní Noirceuil na rozkaz svého muže k němu a ten ničema mi líbal s vilnou chlipností zadek. Brzy byli oba chlapci, dík obratným rukám jeho paní, v stejném stavu jako já.

Noirceuil a jeho paní se svlékli též a ničema si nevybíral, ale pomiloval nám všem bez rozdílu pohlaví zadnice. Když byl konečně dosti rozdrážděn, poručil své manželce, aby mne položila na pohovku břichem dolů, a když navlhčil jazykem dostatečně otvor mé zadnice, musila do něj zavést jeho úd, který byl sedm palců silný a jedenáct palců dlouhý.

Následkem toho jsem jej pojala jen s velikou bolestí. Přece však vnikl dovnitř až po sáček a při tom do jeho zadku vnikl jeden z hochů. Pak položil ten lotr svou paní vedle mne a vystavil ji stejným výstřelkům, jimž poddával své vlastní tělo.

Zůstal totiž ještě jeden úd volný. Noirceuil jej chytil, a jak ležel na mně, vstrčil jej do něžné zadní dírky své drahé manželské polovice. Okamžik se zdálo, že se chce bránit, ale její příšerný manžel ji silnou rukou přemohl.

„Nyní jsem spokojen,“ pravil, když všechno klaplo.

„Jsem mrdán, sám mrdám pannu zezadu a mé paní se vede stejně. Nic nechybí mé úplné rozkoši.“

„Ó, můj pane,“ zvolala ubohá manželka, „přivedete mne k zoufalství.“

„Samozřejmě, paní, a musím vám s otevřeností, na niž jste u mne zvyklá, doznat, že by můj požitek byl mnohem menší, kdyby se vám to líbilo.“

Když bylo všechno hotovo, změnili jsme polohy. Sám Noirceuil, jenž stále tyranisoval svou ženu, dostal chuť na něco nového, a poručil jí proto, aby se připravila na věci jí známé.

„Jak, můj pane,“ odpověděla tato nešťastnice, chcete tedy zase provádět to hnusné svinstvo?“

„Stále, madame.“

A přinutil ji, aby si lehla na pohovku a přijala do úst jeho semeno, které zanechal v mé zadnici. Vypustila jsem všechno; trochu s potěšením ze zla, že může neřest tolik pokořovat ctnost.

Nešťastnice všechno spolykala a myslím, že by ji byl její muž při nejmenší neposlušnosti zmlátil. Těmi hnusnými věcmi byl strašný manžel povzbuzen k novým ničemnostem.

Paní Noirceuil si musila lehnout a přijmout po řadě úd svého muže a obou chlapců. Konečně znásilnil Noirceuil oba mladíky, při čemž se dráždil zadnicí své ženy.

Na konec tyto ničemnosti vyvrcholily. Noirceuil slíbil tři louisy tomu z nás jenž jeho paní nejvíc ublíží.

Směli jsme použít všech prostředků. Nohou, pěstí, facek i ran do žeber. Zločinec se dráždil pohledem na tento výprask. Nedovedete si představit naši vynalézavost, s jakou jsme nešťastníci mučili. Noirceuil, jemůž se má postava a mé ničemnosti zalíbily, zdržel mne a oba mladíky na večeri. Jedli jsme v rozkošném pokojíku docela nazí a obsluhovala nás stejně nahá paní de Noirceuil.

Noirceuil měl ducha a dovedl své bláznovství znamenitě ospravedlniti. Pokoušela jsem se mu vyčítat jeho chování k své paní.

„Nemáte právo,“ řekla jsem mu, „zacházet tak s tímto ubohým stvořením.“

„To nemám, pravda,“ řekl, „ale jen s hlediska mé paní. Co se mne týče, není nic správnějšího, než co jsem udělal. Důkaz je v tom, že mne nic na světě tak nepotěší. Každá vášeň má dvě formy, Julietto, a jenom příroda mi vnukla tuto vášeň, čímž je mé chování přirozené.“

Paní de Noirceuil a oba chlapci usnuli.

„Jsou to hlupáci, jsou pouze nástroji naší chlipnosti a příliš tupí, než aby na to mysleli. Tvůj jemný duch se mi líbí, Julietto. Vidím, že jsi docela zlá.“

„Zcela mimořádně, můj pane, rozpaluje mi to hlavu.“

„Dostaneš se daleko, mé dítě. Miluji tě a chci si tě tu nechat. Nevrátíš se už k Duvergierové.“

„Ale, můj pane, co vaše žena?“

„Ta se již poddá; budeš v mém domě vládnout a jen tebe budou poslouchat.“

„Příroda mne stvořila k lásce, pojď a ukaž mi svůj krásný zadek, Julietto.“

Zůstala jsem tedy v jeho domě. Nechtěl mne ani pustit k Duvergierové pro moje zavazadla. Druhého dne mne představil služebnictvu a známým jako sestřenici, jež má v domě všechna práva.

Bylo mi skoro nemožno třebas jen na chvíli navštívit svou bývalou matronu. Když se mi to podařilo, dělala jsem, jako když mi na ní záleží.

„Pojď, drahá Julietto,“ řekla Duvergierová, když mne spatřila, „mám ti říci tisícero věcí.“ Zavřely jsme se do pokoje a ona začla:

„Poslyš, Julietto, nevím, jak si představuješ své nové postavení. Ale kdyby sis myslela, že jako vydržovaná milenka musíš být věrná svému muži, jenž má do roka aspoň 700 až 800 jiných, mýlila by ses velmi, můj andílku.“

„Bezpochyby, madame. Budu k vám stále přicházet; jednak pro svoji radost jednak z prospěchu. Ale řeknu vám přímo, že pod 50 louis nejsem k mání.“

„Jistě se udržíš,“ řekla Duvergierová, „chci mít jen tvůj souhlas, peníze jsou vedlejší. Budeš-li poslušná, ochotná a nebudeš-li nikdy odporovat, opatřím ti celé hory peněz.“

Opustila jsem ji brzo, neboť bylo již pozdě a bála jsem se, aby nebyl Noirceuil znepokojen mou dlouhou nepřítomností.

Paní de Noirceuil nebylo docela lhostejno, že jsem převzala vedení domácnosti. Denně plakala z nenávisti ke mně.

Bydlela jsem lépe než ona, byla jsem lépe obsluhována, měla jsem lepší šaty a svůj vůz jen pro sebe. Můžete si představit, jak mnou opovrhovala.

Přece se však Noirceuil tak nechoval jen z lásky ke mně. Viděl v mé společnosti jen prostředek k zločinu. Neboť jeho hříchy bývaly velmi dobře rozmyšleny.

Pravidelně denně mu dodávala Duvergierová jednu pannu, jež nesměla být starší šestnácti a mladší 15 let. Za každou platil sto tolarů a Duvergierová ručila dvacetipěti louisy, kdyby Noirceuil dokázal, že děvče nebylo úplně panenské. Přes toto opatření byl každodenně oklamán, jak vám dokazuje můj případ.

Zasedání konalo se pravidelně večer. Oba chlapci, madame de Noirceuil a já jsme se tu vždy sešli a Noirceuilova něžná a nešťastná choť bývala obětí jeho zvláštního poblouznění. Později všichni odešli a já jsem večerela sama s Noirceuilem, který usínal v mém náručí.

Již pár dní po mém odchodu poslala Duvergierová pro mne.

Měla jsem se sejít s milionářem, jenž na svých zábavách nešetřil a jenž každého, kdo posloužil jeho hanebným zvrácenostem, zasypával penězi.

Šest rozkošných děvčat z domu Duvergierové provázelo mne k tomuto Kroesovi, ale jen já sama jsem

měla být předmětem jeho uctívání; ostatní sloužily jen jako kněžky.

Když jsme přišly, vpustili nás do kabinetu potaženého hnědým hedvábím a naše vůdkyně nám poručila se svléci. Nahou mne zahalila do černého, stříbrem vyšívaného závoje, aby mne odlišila od mých společnic.

Konečně vstoupil Mondor. Byl asi 60 let stár, malý, sražený, měl však živé a smyslné oči. Přistoupil ke mně a řekl mi jakousi něžnost, jaké nalézáme v slovníku pasáků.

„Dobře, jsou-li dámy připraveny, můžeme se dát hned do práce.“ Následující scéna lásky měla tři akty.

Zatím co jsem budila ústy velmi slabý život tohoto zpustlíka, postavilo se mých šest společnic do tří skupin, představujících nejdivočejší výjevy saphické lásky.

Tyto přede hry trvaly asi půl hodiny, než jsem pozorovala nějaký pokrok u svého šedesátníka.

„Krásný anděle, zdá se mi, že tyto kurvy mi jej ještě postaví. Ukažte teď své zadní tváře, hned se pokusím dostat se do nich.“

Mondor však přecenil své síly.

„Musíte se postavit všechny okolo mne.“

Pak nás ozbrojila domácí paní karabáči a každá z nás musila po řadě bičovat scvrklý zadek ubohého Mondora.

Na konec krvácel, potil se, vzdychal a prosil nás o pomoc.

„Ach, mé dámy,“ řekla jeho hospodyně a mazala

rozdrásaný zadek pánův kolínskou vodou, „znám jen jediný prostředek, který by pánovi vrátil život.“

„Jakýpak?“ ptala jsem se.

„Nu, položím ho na pohovku. Vy, milá Julietto, si musíte kleknout před něj a ve svých růžových ústech zahřát jeho chladný úd. Jinému by se to asi nepodařilo. Vy, mé dámy, s ním musíte provést po řadě tři zvláštnosti. Nejdřív ho důkladně zfuckujete, pak mu naplijete do obličej a na konec ho budete tahat za nos. Podívejte se účinkům.“

Vše se stalo podle jejích slov a musím doznat, že výsledek byl podivuhodný. Balon se v mých ústech nadouval a dalo mi práci udržeti jej.

Konečně se líný úd nadmul tak, že jsem se bála, aby mi neroztrhal ústa, a Mondor dal služce znamení, aby všechno připravila.

Stará mne postavila, jak je to potřebí při sodomii, a Mondor se zuřivě vrhl do chrámu nejsladší rozkoše.

Přece to však nebylo ještě všechno. Nejdříve se musila jeho hospodyně ozbrojit obrovským godemiché a vlézt na něj zezadu, stejně jako to dělal on mně. Za druhé si musila jedna dívka kleknout pode mne a jazykem mi lízat pochvu, aby slyšel mlaskání. Za třetí jsem musila v každé ruce svírat jednu krásnou zadnici. Konečně dvě děvčata musila své lejno vyprázdnit do úst a na čelo chlipného kozla. V těchto rolích jsme se tak dlouho střídaly, až se podařilo Mondorovi bídne své semeno vypustit do mého zadku.

„Má krásko,“ řekl mi Mondor, „odvlékaje mne do odlehlého kabinetu a louče se s ostatními ženami, musíte nyní napodobit své společnice a poskytnout mým ústům své božské lejno a šťávu, již jsem zavlažil váš zadek.“

„Ráda, můj pane,“ odpověděla jsem ochotně, „jsem připravena vás poslechnout.“

„Ach, božské děvče, už si to nikdy neudělám tak pěkně!“

Při vstupu do tohoto pokojíku jsem zpozorovala na psacím stole dosti veliký balíček a zdálo se mi, že jeho obsah by hezky rozmnožil můj majetek.

Sotva jsem jej spatřila, zchvátila mne v srdci touha po něm. Ale jak to provést? Byla jsem nahá a kam bych skryla ten dosti veliký balíček.

„Nepotřebujete něčí pomoci?“ ptala jsem se Mondora.

„Ne, toto poslední blaho užiji docela sám, stávají se při tom všelijaké chlipné věci,“ pokračoval finančník.

„Ó, to nevadí, potřebujeme přece někoho.“

„Myslíš, můj anděli?“

„Zajisté, pane.“

„Nu, podívej se tedy, zda neodešly všechny ženy, a pusť jsem tu nejmladší. Její zadek se mi líbil nejvíce.“

„Ale, můj pane, neznám váš dům a ostatně nemám žádné šaty.“

„Zazvoním tedy.“

„Nedělejte to, pane, nechci, aby mne vaši sluhové takto viděli.“

„Vždyť přijde jen ta stará.“

„Ale kdežpak, ta přece doprovází děvčata.“

„Ó, kolik času jsme již ztratili,“ a s těmi slovy odběhl ten hňup do pokoje, z něhož jsme přišli, nevšímaje si, že mne nechává samotnou uprostřed svých pokladů.

Neměla jsem již důvodu, abych se mírnila, jako u Noirceuila. Neztrácela jsem ani okamžik. Jak mi můj muž ukázal záda, zmocnila jsem se balíčku a dobře jej skryla.

Sotva jsem byla hotova, již mne Mondor volal. Děvčata ještě neodešla a chtěl, aby se následující scéna odehrála na stejném místě jako předchozí. Nejmladší děvče musilo lízat jeho úd a on mu naplnil ústa semenem, a pak jsem je já poskytla jemu, smíšené s jeho oblíbeným pokrmem. Nevšiml si ničeho a odjely jsme v sedmi kočárech s bohatou odměnou.

„Oh, bože,“ řekla jsem, když jsem se vrátila k Noirceuilovi a mohla jsem v klidu prohlédnouti svůj nový majetek.

Je možné, že by nebesa požehnala hned mojí první krádeži? Balíček obsahoval peněžní poukázky na 60.000 franků.

Neváhala jsem a uložila co nejlépe u Mondora ukradené peníze. Krádež jsem musila Noirceuilovi zatajit, neboť by v tom měl důkaz pro moji nevěru a bál by se ještě o svůj majetek. Proto jsem se rozhodla, že mu ničeho neřeknu a že budu své úspory i nadále takto rozmnožovat.

Brzy mi Duvergierová poskytla novou příležitost.

Šlo o to, abych se zúčastnila hostiny u muže, jehož vášní bylo bičovati děvčata.

Sešla jsem se s třemi okouzujícími stvořeními v kavárně u brány sv. Antonína, vstoupily jsme do kočáru a jely ke knížeti Dennemarovi na jeho překrásné letní sídlo Saint-Maur.

Nejstaršímu děvčeti nebylo ještě 18 let a jmenovalo se Minetta. Líbila se mi tolik, že jsem stěží udržela, abych ji nezahrnula chlipnými něžnostmi. Druhé dvě byly 16 a 14 roků staré a stejně rozkošné.

Dozvěděla jsem se, že kníže byl sveden mým mláďím a krásou, že se odřekl své zásady: nezadávat si ve společnosti s děvčaty. Mé společnice byly mladé modistky, jimž podobné scény byly úplně cizí.

Nyní byly svedeny velkými obnosy, jež kníže sliboval, a ujištěním, že se jejich panenství nic nestane. Každá jsme dostaly 50 louisů. Naše vůdkyně nás přivedla do nádherného pokoje a poručila, abychom se svlékly.

Mohla jsem pohodlně pozorovat nevinné půvaby svých mladých kamarádek. Jejich postavy byly velmi něžné, prsy svěží a jejich zadnice opravdu okouzující. Pokryla jsem děvčata něžnými polibky a ona mi odpovídala s takovou nevinností, že jsem byla v jejich náručí brzy hotova. Tak jsme se bavily asi tři čtvrtě hodiny, až konečně vstoupil krásný, velký, polonahý lokaj a sdělil nám, že máme vstoupit podle stáří.

Přišla jsem tedy třetí na řadu. Pokoj, v němž nás kníže přijal, byl okrouhlý a celý obložený zrcadly

a uprostřed stál asi deset coulů vysoký porfyrový sloup. Musila jsem vystoupit na tento podstavec a komorník spoutal mé nohy bronzovým kruhem; ruce jsem měla přivázány nahoru provazem.

Nyní přistoupil ke mně sám kníže, jenž dosud ležel na pohovce. Měl hnědou hedvábnou vestu, od boků dolů byl však úplně nahý. V levé ruce držel tenkou, černým páskem obtočenou metlu.

Knížeti bylo asi čtyřicet let a rysy jeho obličeje byly velmi tvrdé.

„Lubine,“ řekl svému sluhovi, „tahle se mi líbí víc než ty ostatní, její zadek je kulatější, pleť jemnější a obličej zajímavější a lituji jí, neboť bude trpět stejně.“

S těmi slovy přistoupil ošklivec ke mně, políbil moji zadnici a kouzl mne do ní.

Vyrazila jsem výkřik.

„Ach, ach, zdá se mi, že jste citlivá, tím hůř, neboť ještě nejsme hotovi,“ řekl a cítila jsem, jak se jeho ostré nehty vrývají do mého masa. Mé výkřiky toho zločince je potěšily, a on vjel dvěma prsty do mé pochvy a vytáhl je teprve, když byla jemná kůže úplně roztržena.

„Triumfuji, Lubine,“ řekl svému komorníkovi a ukázal mu své zakrvácené prsty, „mám kůži z její pochvy.“ Při tom jí pokryl špičku Lubinova pyje, jenž byl neobyčejně vzrušen. Pak otevřel malou, zrcadlem zakrytou skříňku a vytáhl dlouhou guirlandu spletenou ze zelených listů. Nevěděla jsem, co s tím udělá, ale jak se přiblížil, viděla jsem, že je poseta trny.

Nyní ji obtočil se svým pomocníkem třikrát nebo čtyřikrát okolo mého těla, takže bylo celé kromě zadních tváří rozedráno. Jenom ony zůstaly odkryty a nabízely se ranám metly toho zpustlíka. Deset poměrně lehkých ran přecházelo strašné bouři, jež zavalila můj zadek.

„Kupředu, k čertu, nešetřit jí,“ křičel a víc než dvěstěkrát mne udeřil bez přerušení. Zatím co mne týral, pokoušel se jeho sluha vyssát mu jed, jenž jej dělal tak zlým.

„Ach, ta kurva, potvora – oh, jak se štítím žen – proč je nemohu zničit ranami biče – ah, konečně krvácí. Cucej, Lubine, cucej, jsem šťasten, vidím krev.“

Přiblížil se ústy k mé zadnici a opatrně sbíral krev, která stékala. Pak pokračoval: „Vidíš, Lubine, že mi nestojí a proto musím bičovat dál, a až se mi postaví, nepřestanu, dokud nebudu hotov. Kupředu, holka je mladá, něco vydrží.“

A nyní začal znovu krvavý obřad, přece však se změnou, neboť Lubin svého pána již nelízal, nýbrž bičoval býkovcem, stejně jako on mne.

Byla jsem pokryta krví. Mlátil mne do stehen a zkravavěl celý podstavec; nevěděla jsem, která část těla mne bolí více, až konečně můj chlipností říjící kat poručil, aby mne rozvázali. Chvějíc se, přikročila jsem k němu.

„Lechtejte mne,“ pravil a líbal mi stopy své surovosti, „nebo ne, lechtejte Lubina, to je mi milejší.“

Lubin mne chytil a přitiskl k sobě, jak jsem byla ještě ovázána ostnatou guirlandou. Stál tak, že kdyby má

snaha měla úspěch, musilo by jeho semeno vystríknout do pánova obličej.

Konečně byl sluha hotov a obličej jeho pána byl zaplaven jeho spermatem. Dennemar si však svoje šetřil na větší chliphnosti.

„Jděte ven,“ řekl mi, když byl Lubin hotov. „Než se vrátíte, musím vyřídit vaši čtvrtou přítelkyni.“

Otevřely se mi dveře a ve vedlejšími pokoji jsem viděla děvčata, jež byla na řadě přede mnou. Ale, spravedlivý bože, v jakém stavu jsem je spatřila! Byla na tom hůře než já. Jejich dříve svěží a bílá těla vypadala nyní hrozně. Nešťastnice plakaly a litovaly, že podnikly takové dobrodružství.

Jen já jsem byla hrdá, silnější a pamatovala jsem na své odškodnění. Polootevřenými dveřmi jsem viděla do ložnice knížete a směle jsem vstoupila. Spatřila jsem ihned tři věci: plnou peněženku, krásný diamant a báječné hodinky. Rychle jsem otevřela okno a viděla jsem, že vedou ke dveřím, jimiž jsme vstoupily. Popadla jsem punčochu, všechny tři věci jsem vstrčila do ní a hodila jsem ji do křoví pod okny. Pak jsem se vrátila ke svým společnicím.

Po chvíli pro nás přišel Lubin. Nyní nás chtěl velebně obětovat všechny najednou. Podstavec byl již pryč. Lubin poručil, abychom si lehly do středu pokoje na břicho. Uspořádal nás tak obratně, že bylo vidět pouze naše zadnice.

Jen si pomyslete, v jakém stavu byl kníže, když k nám přistoupil a lil na nás vařící se olej. Na štěstí krise netrvala dlouho.

„Ach, shořte přece, kurvy!“ křičel a mísil své semeno do vařící se tekutiny.

„Ach, jsem hotov.“

Zdvihly jsme se v takovém stavu, že jedině lékař by jej dovedl popsati. Trvalo také deset dní, než se zahojily stopy těchto strašných scén.

Ať jsem byla sebe více zničena, přece jsem neztratila hlavu a při odchodu se mi podařilo zmocnit se mého pokladu, jenž mne měl odškodnit za utrpená muka.

Noirceuilovi jsem vzkázala, že jsem nemocná a že ho prosím o pár dní klidu, což on, nejsa nijak zneklidněn nebo zamilován, rád přijal.

Desátého dne jsem byla svěžejší než předtím a mohla jsem v klidu prohlédnout svou kořist. Našla jsem v peněžence 300 louisdorů, diamant v ceně 50.000 franků a hodinky byly odhadnuty na 1000 tolarů. Přidala jsem obnos k ostatním úsporám, takže jsem nyní měla téměř dvanáct tisíc liber renty.

Tak uběhl rok, v němž jsem zažila ještě několik dobrodružství, ale takové štěstí jsem, již neměla nikdy.

Noirceuil, jenž mne vůbec nemiloval, vydával přece na mne mnoho peněz. Vyplácel mi ročně 24.000 franků, a přičtete-li k tomu rentu 125.000, které jsem si sama vydělala, musíte uznat, že se mi nedařilo zle.

Jednoho dne mne prosila přítelkyně o pomoc pro svého příbuzného, jemuž se přihodilo cosi nepříjemného. Řekla, že bych mohla pohnout k zakročení svého milence, jenž měl veliký vliv na ministra.

Proti své vůli jsem dostala chuť někoho obšťastnit, přikývla jsem a mladík se objevil.

Nebesa! Jak jsem byla překvapena, když jsem v něm poznala Lubina. Ze vši síly jsem se snažila skrýt svůj zmatek. Lubin mi vyprávěl, že již není u knížete a nazývanil mi jakýsi román, který neměl ani hlavu, ani patu. Slíbila jsem, že mu pomohu. Zrádce odešel s ujištěním, že je rád, že mne konečně po roce marného hledání našel.

Pár dní uběhlo bez zvláštní příhody, až jednou večer při odchodu z italské komedie zadrželo šest mužů můj kočár, přinutili mne vystoupit a s křikem: Do vězení! mne vstrčili do fiakru.

Ptala jsem se mužů:

„Pánové, nemýlíte se?“

„Prosím za odpuštění, slečno,“ řekl jeden ze zločinců, v němž jsem hned poznala Lubina, „máme vás teď odvézti na šibenici. Protože však musíme mít přece jen trochu ohledu na pana de Noirceuil, stane se to s malým zdržením, ale doufám, že přece brzy.“

Byla jsem již dva dni ve svém strašném vězení, když se otevřely s velikým hlukem dveře.

„Oh, Noirceuile,“ zvolala jsem, poznávajíc svého manžela, „který dobrý bůh vás přivádí ke mně a jak bych vzbudila váš zájem o mé neštěstí?“

„Způsob, jakým jsme spolu žili, milá Julie,“ odvětil Noirceuil „dokud jsme byli sami, nedává mi právo dělat vám vyčitky. Byla jste volná. Smýšleli jsme oba po-

dobně, ale přece jste mi nevěnovala svoji důvěru, což je pochopitelné.

Nemyslete si, že vás zbavím řetězů ze soucitu. Jednám jen z egoismu a přísahám vám, že bych ani chvíli neváhal, kdybych měl větší požitek z vašeho oběšení. Ale vaše společnost je mi příjemná. I kdybyste zasluhovala oběšení, je to dostatečný důvod k vaší záchraně. Pojdte za mnou, jste volná.“

Na Julii byla vznesena žaloba, a když stála před soudem, promluvil Noirceuil: „Moji pánové,“ řekl soudcům, „ta slečna nemá v úmyslu skrývat vám jméno zlodějky; právě mi sdělila, že to bylo jedno ze tří děvčat, které je doprovázely k panu Dennemarovi. Promluvte, Julietto, vzpomínáte si na jméno onoho děvčete?“

„Ano, opravdu, můj pane,“ odvětila jsem, chápajíc okamžitě ničemův plán. „Byla to ta nejhezčí, asi 19 let stará, Minetta.“

„To je všechno, co od vás potřebujeme, slečno,“ pravil soudce; „můžete svou výpověď odpřisáhnout?“

„Ale ovšem,“ odvětila jsem, zdvihajíc ruku ke kříži.

„Potvrzuji a přísahám,“ mluvila jsem po něm nahlas a přesvědčivě, „a skládám před bohem svědectví, že krádeží u pana Dennemara je vinna Minetta.“

Odešli jsme a rychle vstoupili do kočáru.

„Nu, Julietto,“ řekl mi můj milenec, „líbej mne, anděle, ať ochutnám tvé křivopřísežné rty na svých ústech. Ach, chovala jsi se božsky. Minetta bude oběšena, a tak nevinnost zaujme místo hříchu.“

„Ó, Noirceuille, jak tě miluji,“ zvolala jsem, „jsi jediná osoba na světě mně rovná.“

„Musíš si však dát pozor na svoji známost s Duvergierovou. Stýká se jen se zpustlíky, jejichž strašné náklonnosti by tě zničily. Kdyby ses mi byla svěřila se svojí pletkou, byl bych ti opatřil sám deset výnosných dobrodružství, při nichž by nebezpečí bylo mnohem menší, a mohla bys krást podle chuti, neboť nic není prostšího a užitečnějšího ne krádež.“

Přišla jsi o mnoho, Julietto, neboť pět či šest mých přátel hořelo touhou po tobě a já jsem je odmítl, neznaje tvé názory. Ostatně,“ pokračoval Noirceuil, „bez toho prokletého Lubina bych se byl nic nedozvěděl.“

Ale jsi pomstěna, andílku, poslali jsme ho totiž včera do vězení, v němž ztráví zbytek svého života. Bude též dobře, abys věděla, že za své osvobození vděčíš mému příteli, ministru Saint-Fondovi. Byla bys již zítra oběšena, neboť bylo proti tobě dvacet svědků. Ale i kdyby jich bylo pět set, nemusili bychom se jich báti, neboť náš vliv je nesmírný.

Kníže jen žádal popravu jednoho děvčete: nyní je spokojen a my též.

Lubin byl i v mých službách, pracoval však špatně a byl velmi drahý; štítíl jsem se ho tak, že už jsem ho chtěl dát dávno zavřít. Ministr však tě přece chce vidět, a proto povečeříme dnes společně. Je mimořádně zvrácený a nepotřebuji ti říkat, že svou vděčnost mu musíš osvědčit naprosto slepou poslušností.“

„Dělej se mnou, co chceš náležím ti plně, jsem spokojena s postavením ženy úplně závislé.“

„Ne tak docela,“ odpověděl Noirceuil, „blahobyť, v němž žiješ, tvůj duch a charakter tě úplně zbavují všeho otroctví. Jen manželky a kurvy jsou odvislé.“

Chci, abys byla paní a otrokyní mých přátel a mou; všem ostatním můžeš vládnout. Ministr mi poručil, abych ti dal tento dopis. Obsahuje poukázku na 1000 tolarů hotově splatných v nemocnici. Nemocní dostanou o trochu polévky méně, na tom nesejde. Máš nyní 25.000 liber roční renty a z toho vidíš, že následky zločinu nejsou vždycky nejhorší. Ach, spáchej zločinů sebe víc, zaručuji ti beztrestnost.“

„Oh, Noirceuile, jak nespravedlivé jsou lidské zákony. Nevinná žabka úpí v žaláři a hříšná Julietta je zahrnuta bohatstvím. Ráda bych si od tebe vyprosila jednu laskavost, Noirceuile. Přítelkyně, která ke mně přivedla Lubina, vzbuzuje ve mně touhu po pomstě a chtěla bych ji potrestat.“

„Jen mi řekni její jméno a adresu a již zítra bude uvězněna.“

Právě jsme se vrátili.

„Zde je Julietta,“ řekl Noirceuila a předvedl mne své paní, „byla obětí falešného udání, je však nejpočetnějším děvčetem na světě a prosím vás, paní, abyste jí i nadále prokazovala patřičnou úctu.“

„Nebesa,“ zvolala jsem, když jsem byla opět ve svých komnatách a přemýšlela jsem o svém štěstí, jaký život nyní povedu, „vaše božské pošetilosti, které nazýváte zločinem, budou od nynějška mou jedinou radostí.“

Mé ženy na mne čekaly, aby mi připravily lázeň. Svěží jako růže jsem se objevila večer u ministra. Ujišťovali mne, že jsem krásnější než hvězda, a proklínali darebáky, kteří mne jim na celé dva dni uloupili.

Panu de Saint-Fond bylo 50 let. S nespoutaným sklonem k výstřednostem se v něm spojovala ukrutnost a nenucená povýšenost.

Uměl znamenitě okrádat Francii; a neváhal vydávati zatykače, i když po tom zatoužilo sebe menší hnutí jeho vášně. Následkem toho úpelo nyní přes 20.000 osob obojího pohlaví a všeho stáří ve vězeních, jimiž je Francie poseta.

Přece však z těch 20.000 nebyl ani jediný vinen, jak mne vesele při příležitosti ujišťoval. Večeře se zúčastnil též d'Albert, první předseda pařížského soudního dvora, což mi řekl Noirceuil až při mém vstupu.

Čtyři rozkošná děvčata mimo paní de Noirceuil a mne tvořila serail pro tyto pány. Tato dosud panenská stvoření obstarala Duvergierová.

Šest hochů od 15 do 20 let nás obsluhovalo; byli nazí a měli ženský účes; všichni ti zpustlí účastníci večeře mohli svou chlipnost ukojit na čtyřech osobách: na dvou chlapcích a dvou děvčatech. Protože dosud nebyl nikdo přítomen, líbali a objímali mne asi čtvrt hodiny d'Albert a Saint-Fond. Bavili se a žertovali o mém dobrodružství.

„Rozkošná slečinka,“ řekl Noirceuil, „aby vám dokázala vděčnost za svoji záchranu před smrtí, je ochotna bez váhání ukojit vaše žádosti.“

„Máte pravdu, ale přece se mi zdá, že bychom měli víc jednat a méně žvanit. Chcete poznat Juliettiny půvaby než přijdou ostatní?“

„Já ne, řekl d'Albert, „netoužím vůbec po tete-ř-tete, neumím se při tom chovat. Potřebuji vždycky podporu, a proto dám přednost trpělivému čekání na příchod všech ostatních.“

„Nesouhlasím s tím tak docela,“ odpověděl Saint-Fond, „a rád bych se chvíli pobavil s Juliettou v koutku tohoto budoáru.“

„Ujistili mne, že budete mým fantastickým výstřednostem po vůli; budou vám možná trochu odporné, rád věřím, ale počítám s vaší vděčností. Víte, co jsem již pro vás učinil, bude toho však ještě více: jste zlá a pomstychtivá; dobrá, potěšte se tímto.“ Při tom mi podal šest zatykačů, které stačilo jen vyplnit, abych kohokoli mohla zbavit svobody. „Přijměte též tento diamant, má cenu tisíc louisů – jako dík za potěšení, jež mám z vaší známosti. Jen berte, nic mne to nestojí, jsou to státní peníze.“

„Můj pane, vaše dobrota mne již opravdu mate.“

„Ó! Nezůstanu jen při tom! Chtěl bych si vás vzít k sobě; potřebuji ženu, jako jste vy, všeho schopnou. Chci jí svěřit přípravu jedů.“

„Jakže, můj pane, pracujete i takovými prostředky?“

„Je to nutno, neboť se často musím leckoho zbavit... Nemáte přece předsudků, doufám?“

„Ani v nejmenším; přísahám vám, že se nebojím žádného zločinu, naopak každý mne těší.“

„Ach, dejte mi hubičku! Jste rozkošná. Budiž! Za tento slib se vám zaručuji, že se postarám o vaši naprostou beztrestnost. Jednejte, jak sama uznáte za vhodné; prohlašuji slavnostně, že vás ochráním ve všech zlých příhodách, které vás potkají, musíte mi však hned dokázat, že máte schopnost k povolání, jež jsem vám nabídl.“

Zde vezměte,“ a podával mi malou krabičku, „posadím dnes vedle vás tu osobu, na níž chci vyzkoušet vaši dovednost. Chovejte se k ní hezky, neboť přetvářka je nutným pláštěm ničemnosti. Hleďte ji co nejlépe oklamat a po jídle jí vsypte tento prášek do její sklenice. Účinek na sebe nedá dlouhou čekat; poznám z toho, jste-li mne hodna. Pak máte své postavení zajištěno.“

„Ó, můj pane,“ odpověděla jsem horlivě, „jsem plně k vaší dispozici, dejte to sem a uvidíte, jak obratně vše zařídím.“

„Rozkošná! Pobavme se nyní trochu, slečno, vaše nevázanost mne velmi dráždí... Dovolte však nejdřív, abych vás upozornil na pravidlo, jehož se musíte držet: Nesmíte nikdy ztratit poníženou úctu, již vyžadují a jež mi náleží nejen pro mé postavení; v tom ohledu je moje hrdost bezmezná. Nikdy vám nebudu tykat; chovejte se stejně a oslovujte mne vždy „Monseigneur“. Užívejte pokud možno třetí osoby a tvařte se vždy uctivě.“

Když jsem byla nahá, zvolal ničema okouzleně:

„Ach, jak krásný zadek! Prosím vás, shýbněte se, ať do něj mohu vstrčit jazyk. Jeho svěžest mne přivádí z míry. Chtěl bych, aby byl hodně zaneřáděn, jeho čistota mne mate. Podívejte se na můj, je plný špíny. Vrhněte se před ním na kolena, vzdejte mu čest, jakou je mu povinen celý svět. Kolik by jich bylo na vašem místě šťastno! Kdyby k nám sestoupili i bohové, i ti by zatoužili po této přízni. Jen líbejte, vstrčte doň hluboko svůj jazyk. Jen žádný odpor, mé dítě!“

Můj hnus byl silný, ale přece jsem jej přemohla, neboť můj zájem toho vyžadoval. Učinila jsem všechno, co ten zpustlík žádal. Líbala jsem jeho varlata, dala jsem se fackovat, mlátit přes ústa, vykálel se mi na krk, plival a močil do obličje a kopal do zadnice. Na konec jsem mu dovolila, aby mne obdělával až do chvíle vzrušení, po němž mi vystříkl své semeno do úst a poručil mi, abych je spolkla. Učinila jsem to a poslechla jsem slepě všech jeho rozkazů.

Saint-Fondovo vystříknutí semene bylo plno síly, chlipnosti a ohně; jeho ztráta byla značná, semeno vřelé, tučné a chutné, jeho vzrušení bylo mocné, přiráženi divoké. Krátce, jeho milování bylo mocně intenzivní. měl krásné, pěkně bílé tělo a nejkrásnější zadnici; šourek byl tučný a jeho masitý úd měřil jistě sedm coulů na délku a šest v objemu. Žalud byl nejméně dva couly dlouhý a silnější než prostředek údu; předkožka byla skoro stále stažena. Byl to velký, dobře urostlý muž s ušlechtilým nosem, měl krásně černé oči, čisté zuby

a nepáchlo mu z úst. Na konec se mne ptal, zda nemá famósní semeno.

„Jako krém,“ odvětila jsem, „neznám většího požitku, než je srkat.“

„Prokáži vám častěji čest, abyste je užila,“ pravil, „a budu-li velmi spokojen, dostane se vám i mého lejna. Nyní však poklekněte, polibte mi nohy a děkujte za dnes vám prokázanou přízeň.“

Poslechla jsem, načež mne Saint-Fond objal s ujištěním, že jsem jej okouzila. Ručníkem a voňavkou jsem odstranila všechny stopy. Vrátili jsem se do salonu.

Čekali nás již; dámy již přišly. Při našem vstupu projevil d'Albert chuť ztrávit chvíli s paní de Noirceuil, Henriettou a Lindanou v budoáru. Nemohli jsme pochytovat o druhu jeho zálib, jejichž svědkyní jsem ostatně byla později.

Zůstala jsem s Lolottou, Egleou, se čtyřmi chlapci, s ministrem a de Noirceuilem v salonu; pak jsme se dali do našich svinstev.

Dvě mladé dívky se pokoušely podráždit Saint-Fonda stejnými prostředky jako dříve já a také se jim to podařilo. Zatím se dal zpracovávat Noirceuil zezadu a líbal mi při tom zadek. Saint-Fond si hrál s mládeží; po tom se bavili delší dobu mezi čtyřma očima s Noirceuilem. Vrátili se rozpálení. Když se k nám přidala ostatní společnost, zasedli jsme ke stolu.

Představte si moje překvapení, když posadili vedle mne paní de Noirceuil a já jsem si vzpomněla na své tajné poslání.

„Můj pane,“ ptala jsem se Saint-Fonda, sedícího vedle mne s druhé strany, „je ona tou vyhlédnutou obětí?“

„Zajisté,“ odvětil ministr, „ale zbavte se přece svého strachu. Škodí vám to v mých očích. Ještě jednu takovou malomyslnost a ztratíte pro vždy mou úctu.“

Posadila jsem se. Večeře byla stejně nádherná jako dráždivá. Dámy v neúplných toiletách vystavovaly své vnady ohmatávání nemravných zpustlíků.

Brzy se nám hlavy rozpálily tak, že se ženy počaly chvěti. Viděla jsem chlipné pohledy mužů a slyšela jejich nestydatá a sprostá slova.

Přece ze všeho jasně vysvívalo dvojí: Že se zájem netočil kolem mé osoby, nýbrž byl soustředěn na paní de Noirceuil, což zviklalo moji jistotu.

Putujíc od Saint-Fonda k svému muži, pak zas k d'Albertovi, byla ubohá Noirceuilová již dosti tvrdě týrána. Její prsa, ruce, stehna i zadek, všechny masité části jejího těla nesly již zřetelné stopy krutosti těch ničemů, když jí Saint-Fond v nejvyšším rozčilení dvánáctkrát udeřil do zadnice a dal jí šest zuřivých políček do tváře.

Pak ji svázal a připevnil její silně roztažené nohy na zem a ruce na stoličce. Potom postavili mezi její nohy dvanáct rozžatých svíček, takže plameny olizovali její pohlaví i zadek. Toto mocné dráždění způsobilo, že krásné rysy ženiny ztrnuly a přijaly výraz chlipné bolesti. Saint-Fond jí při tom svítil do obličejce, jež bedlivě pozoroval. Zatím si dal lízat svůj údu od Lindany

a zadnici od Lolotty. Noirceuil se dal obrábět zezadu, a kousaje Henriettin zadek, křičel na svoji paní:

„Je velmi sladké umírat takovým způsobem.“

Při tom znásilňoval ještě d'Albert zezadu jednoho z chlapců, plácaje do zadnice Egleiu. Pobízel Noirceuil, aby ještě více mučil družku svého života.

Byla jsem pověřena vrchním vedením; náhle jsem si všimla, že jsou svíčky příliš krátké, než aby mohly naší oběti působit patřičný stupeň bolesti. Postavila jsem tedy světla na stoličku; Noirceuilové výkřiky bolesti, jež se stávaly nesnesitelnými, vynesly mi nejvyšší uznání těch katů.

Tu začal Saint-Fond, neovládaje již své smysly, s nelslychanou krutostí svou oběť mučit; přiblížil ubohé trpitelce svíčku k obličejí a spálil ji řasy, dokonce skoro i oči; d'Albert hned vzal jinou svíčku a spálil jí jednu prsní bradavku a její manžel konečně vlasy.

Podivuhodně vzrušena tím zrcadlem, povzbuzovala jsem účastníky a nařídila jsem změnu v mučení.

Na moji radu ji natřeli kořalkou a pak zapálili. Byla chvíli celá zahalena plameny. Když oheň dohořel, poskytovala její úplně spálená kůže hnusný obraz. Nemůžete si představit, kolik chvály mi potom vynesla tato příšerná myšlenka.

Saint-Fond, podrážděn mou zlotřilostí, opustil ústa Lianina, aby s na mne vrhl zezadu, provázen Lolottou, jež mu nepřestávala lízat zadnici.

„Co podnikneme dál?“ ptal se Saint-Fond, pokrýváje má ústa polibky a zavrtáváje mi svůj úd hluboko

do těla. „Vymysli si ještě něco, Julietto! Tvé nápady jsou skvostné. Tvé návrhy jsou božské.“

„Je tisícero mučení, jimiž bychom jí mohli posloužit, jedno hroznější druhého.“

Chtěla jsem právě nějaké navrhnout, když se k nám přiblížil Noirceuil a řekl Saint-Fondovi, že jí už musím dát jed, který mám u sebe. Že jinak ztratí potřebnou sílu, abychom mohli plně určit a vychutnat účinku jedu.

Zbavili paní pout a předali mi ji.

„Drahé, ubohé stvoření,“ řekla jsem a vsypala jsem prášek do sklenice vína, „napijte se, ať se posílňte.“

Ta šílená pila poslušně. Hned mne pustil Noirceuil, jenž mne celou tu dobu narážel zezadu, aby mohl svoji oběť pozorovat hodně zblízka, nechtěje přijít o její smrtelnou křeč.

„Musíte zemřít,“ řekl jí, „jste na to připravena?“

„Ano, smrt – jen smrt!“ zvolala nešťastnice. „Je to poslední milost, o niž prosím. Nenechte mne dlouho čekat.“

„Smrt, po které tolik toužíš, bídná kurvo, je již v tvém těle,“ zařval na ni Noirceuil. „Právě jsi ji přijala z rukou Juliettiných. Prokázala nám čest, že tě otrávil.“

„Musíme nyní všechno uspořádat,“ mínil Noirceuil, jenž z křečí své ženy poznal, že ji už nesmíme pouštět z očí. Dal přinést do středu pokoje koberec, na který položil oběť, kolem níž jsme utvořili kruh.

Saint-Fond mě obráběl zezadu a každou rukou třel úd jednoho z chlapců. D'Albert si dal lízat penis od

Henrietty, sám ssál úd jednoho chlapce, jednou rukou jej třel druhému chlapci a druhou dráždil Lindanin zadek.

Noirceuil zpracovával Egleu zezadu a stejnou proceduru dal provádět sám na sobě. Zároveň lízal úd chlapce a na kolenou si nechal jiným obrábět Lolottu.

Začínala krize: Byla strašlivá. Sotva si kdo představí strašný účinek jedu. Ubohá paní se svíjela do klubka a trpěla hroznými křečemi.

„Nádherné,“ křičel Saint-Fond, narážeje moji zadnici.

Trpitelka musila přes svůj odpor – mladíci ji drželi příliš pevně – nabídnouti svůj zadek Saint-Fondovi, jenž do ní hned prudce vrazil svůj úd.

Po něm nastoupil d'Albert, naposled Noirceuil.

„Pánové,“ vykřikl, „madame to již nepotřebuje, spíše zpovědníka.“

„Ať jde k ďáblu!“

Toto prokletí ji dorazilo. Vypustila ducha současně s vystříknutím semene tří lumpů za stálého jejich rouhání.

„Nuže, drahý příteli,“ řekl Saint-Fond, „má dcera patří vám. Ať požehnají nebesa vašemu spojení, jímž získám opravdu milého zete vedle jistoty, že mne žena, jež mi dodala tento jed, neoklamala.“

Noirceuil se tiše něco zeptal Saint-Fonda a ten přikývl.

Ministr se nyní obrátil na mne:

„Julietto, musíte mne zítra navštívit, abych vám důkladně vysvětlil, co jsem dnes jen naznačil. Jsem s vámi velmi spokojen; váš zadek je božský. Pokládám vás za ukrutnou a hodnou zpustlého života; vesměs ctnosti, které mohu potřebovat.“

„Můj pane,“ odvětila jsem, „s vděčností přijímám vaši nabídku.“

Paní de Noirceuil byla pohřbena v zahradě, načež jsme se rozešli.

Nepředvídaná náhoda zmařila Noirceuilův sňatek a stejně i záměry ministry; nemohla jsem s ním tedy druhého dne mluvit. Král, jsa velmi spokojen se Saint-Fondem, věnoval mu totiž plně svou důvěru a pověřil ho tajným posláním, takže musil ihned odjet. Když se vrátil, dostal vysoký řád a 100.000 tolarů ročního platu.

V ministrově dopisu Noirceuilovi dostala jsem rozkaz, abych si zařídila skvělé obydlí. Protože jsem současně dostala k tomu prostředky, najala jsem si nádherný palác na Faubourg Saint Honoré. Koupila jsem si čtyři koně a dva velké kočáry; přijala jsem tři lokaje vysokého, majestátního vzrůstu, dále kuchaře, dva kuchtíky, hospodyni, tři panské, předčitatelku, dvě děvčata na hrubší práci a dva kočí. Salony byly opatřeny nádherným nábytkem.

Navštívila jsem ministra hned, když se vrátil.

Nejdřív jsem mu gratulovala k jeho vyznamenání.

„Vidíte mne,“ pravil, „v zenitu slávy. Nikdy nebyl můj vliv mocnější a bohatství větší. Podívejte se na tyto dva klíče. Jeden je od klenotnice, jež je vám k službám, budu-li s vámi spokojen. Druhý od Bastilly. Proviníte-li se proti poslušnosti, čeká vás doživotní žalář.“

„Spolehněte se na svou poníženou otrokyni a buďte si mnou jist.“

„Svěřím vám dvě důležité záležitosti. Mé postavení mne nutí, abych obětoval nesmírné množství lidí. Podle mých rozkazů použijete určitého jedu z této skřínky, v níž jsou všechny druhy. Prudké pro ty, jichž se musím zbavit rychle, zbytek s nálepkou ‚Pomalou účinkující jedy‘ je určen těm, jejichž nemoc se musí z důležitých politických důvodů hodně protáhnout, aby na mne nepadlo podezření.“

Mám žhavou fantasií. Každodenní požitky mi už dávno neposkytují nic nového. Uspořádám tedy ve vašem bytě, ať už s Noirceulem, nebo s jinými přáteli, dvakrát týdně zábavné večírky, pro něž připravím vždy nejméně tři oběti.

Odečteme-li dobu cestování, bude potřebí asi dvou set dívek, které si musíte sama zaopatřit, přece vám však jejich výběr omezím výhradami. Nejošklivější z nich musí být stejně krásná jako jste vy; nesmějí být mladší než devět a starší než šestnáct let; musí být dosud nedotčené, urozeného původu, šlechtické nebo aspoň velmi bohaté.“

„Ó, pane, chcete obětovat všechny?“

„Zajisté, slečno; vražda je pro mne nejsilnějším dráždidlem, dychtím po krvi, je to má největší vášně. Mou zásadou však je, abych vás uspokojil za každou cenu.“

„Můj pane,“ odvětila jsem, pozorujíc, že Saint-Fond čeká na odpověď, „pokud jste mne poznal, zrada s mé strany je naprosto vyloučena. Ano, pane, příroda mi propůjčila stejně vášně jako vám...“

„Spočítáme nyní váš majetek. Noirceuil vám dává 10.000 liber renty, ode mne máte 3.000. Sama máte 12.000 liber, to je dohromady 25.000; k tomu přidávám ještě 25.000 na základě naší smlouvy, máte tedy 50.000 liber ročně. Přejděme vedlejší výdělky...“

Padla jsem ministru k nohám, abych mu poděkovala za nový důkaz přízně; nechal mne klidně padnout, načež jsem si opět sedla a on pokračoval: „Dovedete si jistě spočítat, že s tak malým příjmem nevystačíte na dvě nákladné orgie týdně. Dostanete tedy ročně na tyto zábavy jeden milion; musíte však je uspořádat velkolepě. Nejvybranější jídla, nejvzácnější vína a nejjemnější zvěřina musí být pro nás připraveny. I při pouhém tete-ř-tete bude aspoň padesát chodů. Za každou oběť dostanete 20.000 franků, což není příliš mnoho, jak vás znám. Ještě tedy přídavek 3000 franků za každou, kterou zabijete vlastnoručně; protože jich bude aspoň 50 do roka, vynese vám to půldruhého milionu franků a k tomu vám přidám ještě 20.000 franků měsíčního platu. Budete mít tedy k dispozici šest milionů a 790.000 franků. Na drobná vydání vám přidám

210.000, takže dohromady máte asi sedm milionů. Jste s tím spokojena, Julietto?“

Přemohla jsem se a skryla svou radost, abych ve své hrabivosti získala ještě více. Předhodila jsem ministrovi, že povinnosti mně uložené jsou nejméně stejně těžké, jako příjmy značné; při své touze, abych ho dobře obsloužila, že nebudu šetřit a že je možno, že nesmírné sumy, které mne to bude stát, přesáhnou hodně příjem a mimo to...“

„Tak to mám rád,“ přerušil mne ministr; „ukázala jste také, že dovedete myslit na vlastní prospěch. To se mi líbí a nyní jsem si jist, že budu dobře obsloužen. Dostanete tedy deset milionů ročně. Tento přídavek mne nepřivede z rovnováhy; vím, kde mám brát, aniž bych zmenšil své jmění. Byl bych věru bláznivý státník, abych si nedal své rozkoše platit státem. Bída lidu mi nevadí, jen když mohu ukojit své vášně.“

Musíme nyní obchod potvrdit,“ pravil ministr, „zde je prozatím malý dárek.“

Při tom mi dal skříňku s 5000 louisy a s klenoty a s nádhernými šperky.

„Vezměte si to zároveň s jedy domů.“

Potom mne odvedl do tajného pokoje, v němž se poжил největší přepych s vybraným vkusem.

„Zde jste pouhou kurvou; na venek budete nejurozenější dámou Francie.“

Svlékla jsem se.

Saint-Fond, opojen radostí, že konečně našel tak výbornou pomocnici, se překonával ve svém odporném chování.

Dal prokazovat svému údu a zadnici božské úcty. Když se vyprázdnil, musila jsem před lejnem vykonat svou pobožnost.

Protože byla jeho střeva prázdná, spolykal moje lejno a při každém soustu mne políbil.

Pak mne vyprovodil ven a vážně mi řekl:

„Odneste si skříňku s sebou a nezapomeňte, že naše ujednání začneme provádět během tří týdnů.“

V určený den přišel Saint-Fond se šedesátiletým mužem, jenž byl velmi oblíben u dvora.

Byl to božský večer. Šli jsme do magicky osvětlené besídky utvořené z bezu a růží. Sotva jsme přišli, rozevřela se opona. V ohnivých oblacích se nám zjevily furie, držíce naše tři oběti v poutech. Sestoupily na zem a přivázaly děvčata ke keřům vedle nás. Každý vyslovil, co ho napadlo, a hned přinesly furie žádané.

„Opravdu, Saint-Fonde, vaše Julietta je božská a má krásnou zadnici.“

„Zatím ji nechme,“ pravil Saint-Fond, „a zabývejme se zadky těchto furií.“

Na tuto poznámku odkryly všechny tři bohyně, tři nejkrásnější dívky z Paříže, ihned své zadnice a oba zpustlíci je podle chuti líbali, lízali a kousali. Vyrázili jsme nyní všichni společně. Oba ničemové, tři oběti a já. Před malou alejí prohlásil Saint-Fond, že nepůjde dál, dokud neukojí svých chtíčů. Chytil nejmladší

děvče a v deseti minutách je zbavil panenství. Zatím jsem dráždila starce, jež nic nepohnulo.

Když mu podali nejmladší dívku, mučil ji ukrutně a já mu při tom ssála jeho mužství. Při tom defloroval Saint-Fond druhou, aby konečně starému přenechal nejstarší z dívek.

Na otázku , kterou z nich chce zabít, dal stařec nejstarší Saint-Fondovi a uchýlil se s oběma mladšími a příslušnými mučidly stranou. Následovala jsem svého milence s tou, jež měla z jeho rukou přijmout smrt.

„Jsi duchaplná,“ řekl, „čím déle tě znám, tím více pociťuji touhu připoutat tě k sobě.“

V té chvíli přistoupila k nám stará žebračka a prosila o almužnu.

„Jak sem mohli,“ ptal se Saint-Fond, „vpustit tuto ženu?“ Když však viděl můj úsměv, pochopil hned můj žertík.

„Ach, šelmo!“ pravil, „to je skvostné! Copak chcete?“ obrátil se k stařeně.

„Běda,“ naříkala nešťastnice, „prosím jen o maličký dárek. Podívejte se jen na mojí bídu a pojdte se mnou.“

S tím vzala ministra za ruku a vedla ho do bídne dřevěné chaty, v níž seděli nahý hoch a dívka na trošce slámy.

„Ó, pane, ať jste kdokoliv, řekněte mi jen, prosím vás, znáte-li pana de Saint-Fond?“

„Ano,“ odvětil ministr.

„Dal zavřít mého muže a nám vzal to málo, co jsme měli.“

„A nyní, přátelé, uvidíte moji velkou zásluhu: vy-pátrala jsem ubohou oběť toho netvora Saint-Fonda a nabízím vám jí k ukojení vaši ukrutnosti.“

„Ha, žebračko!“ vykřikl, probodávaje ženu svými pohledy, „znám ho a také ty mne brzo poznáš. Ano, dal jsem uvěznit jejího nevinného muže a dokonce jsem provedl něco lepšího: je již mrtev. Bohužel, ona sama mi unikla.“

„Jaký zločin jsme spáchali?“

„Nechtěli jste mi prodat kus pole, který ležel v mém obvodu. Dostal jsem jej teprve, když jsem vás zničil – umíráte-li hladem, co na tom?“

„Ale tyto nešťastné děti!“

„Francie jich má deset milionů nad potřebu.“

Při tom srazil děti nohou a křičel:

„Jsou to pěkná kvítka!“

Pak chytil chlapce a znásilnil ho odzadu a totéž provedl i s děvčetem.

„Stará čarodějnice,“ křičel dá, „ukáž mi svůj zadek! Musím jej vidět, abych byl hotov.“ Stará plakala a vzpírala se. Pomohla jsem však jeho přání splnit.

Pak všemožně ztýral nešťastnici a rozdupal hlavy jejím dětem; při tom vystříkal semeno do její zadnice a v té chvíli jí prohnal hlavu kulí.

Potom jsme opustili tato místa.

„Nuže, můj pane,“ řekla jsem mu při odchodu, „můžete nyní majetku té rodiny nerušeně užívat; dosud to

dobře nešlo. Tito lidé si našli protekci a spustili povyk; vím sice, že na takové věci jen plíváte, ale přece jen to bylo nepříjemné. Našla jsem je a vy jste se jich zbavil.“

Okouzlený Saint-Fond mě políbil.

„Ach, jak sladký je zločin, Julietto, jak rozkošné má účinky! Nemáš ponětí, jak mne rozpaluje tvé božské chování, jímž mne podporuješ. Můj anděle, mé jediné božství, řekni mi, jak se ti odměním?“

„Vím, že se vám zavděčí, kdo dychtí po penězích: zvětšte tedy obnos mně slíbený!“

„Neobnášel sto tisíc tolarů?“

„Ovšem.“

„Slibuji vám tedy dvojnásob.“

„Jsme nyní u hrobu připraveného pro naše oběti.“

„Ano,“ volal Saint-Fond, hmataje rukama kolem sebe, „ten stařec asi již jednu zabil. Cítím tu mrtvolu.“

„Vynesme ji ven,“ řekla jsem, „ať vidíme, kdo to je... Mrtva není, je to ta nejmladší. Zdá se, že je zadušená, ale ten ničema ji pohřbil za živa. Musíme ji opět oživit a pak si můžeš dopřát potěšení a zabít je obě.“

Skutečně přišla nešťastnice po chvíli k sobě, nemohla nám však říci, co jí starý udělal, když ztratila vědomí. Obě sestry se s pláčem objaly, ale nemilosrdný Saint-Fond jim oznámil, že je zabije obě; hned také přistoupil k provedení svého úmyslu.

Nestvůra dokončila vraždu a při ní se vyprázdnila do zadnice nejmladší dívky. Zасыпали jsme hrob a šli dále.

„Ó! Jaká rozkoš je v ničení,“ řekl mi ten hnusný ničema, „nic nevzpružuje tolik chlipnost. Žádné kouzlo se nevyrovná půvabu takové špatnosti. Kdyby všichni lidé znali tuto rozkoš, byla by země do deseti let vylidněna. Drahá Julietto, z vašich skutků vidím, že milujete zločin stejně jako já.“

Přesvědčila jsem ho, že mne dráždí ještě víc, než jeho.

Již se rozednívalo, když se oba zpustlíci chtěli vrátit. V mých pokojích nás čekala bohatá snídaně předložená třemi nahými ženami. Stařec chtěl zůstat se svolením Saint-Fondovým pár hodin v mé posteli.

Po nekonečných námahách podařilo se starému pánovi vstrčit svůj úd na okamžik do mé zadnice. Byl však již ochablý, a když se mu nepodařilo vzchopit síly, aby se vyprázdnil, neboť, jak mi řekl, utrpěl při dnešních orgiích dvakrát ztrátu semene, usnul s nosem v mé řiti.

Když jsme vstali, dal mi Saint-Fond, okouzlenější než dříve, poukázku na 800.000 franků. Pak oba zpustlíci odešli.

Za čtvrt roku mi Saint-Fond oznámil, že musím příštího dne spáchat nový zločin.

Ach, uhodli byste, kdo byl vyhlédnutou obětí? Jeho vlastní otec. Šestašedesátiletý stařec; v každém ohledu úctyhodný. Křížil úmysly svého syna, domnívaje se, že mu víc prospěje, podá-li demisi, než kdyby upadl v nemilost.

Toto jednání rozčililo Saint-Fonda, a protože měl po otci dědit rentu 300.000 liber, byl rozsudek smrti nad vlastním otcem brzy hotov.

Předvídaje, že tento smrtelný hřích mne přece jen trochu zviklá, hleděl svůj čin ospravedlnit:

„Je otcovražda zločinem nebo není? Zajisté je možno takový čin spíš omluvit než jiný. Proč bych měl prokazovat svou vděčnost muži, jehož jediná zásluha je, že v záchvatu pohlavního chtíče vyprázdnil své sémě do lůna mé matky? Není nic směšnějšího nad tento bláznivý předsudek. Ale což když svého otce ani neznám? Ptám se nyní, zda mohu jen chvíli váhat?“

„Dobrá,“ odvětila jsem, „ale jak to provedeme?“

„Jako má přítelkyně pozveš starce k diner. Z tvého pozvání musí poznat, že se ti jedná jen o jeho radu. Jistě přijde; odnesou ho nemocného z tvého bytu. Ostatní už obstarám sám. Tady máš poukázku na 200.000 tolarů za státní pokladny. Jsi spokojena?“

„Miluji peníze, ale nechci jich víc než zasluhuji.“

Sjednali jsme ještě několik maličkostí ohledně slavnosti, již si ministr objednal. Na to jsem se radila s Noirceulem o přípravách. Místo šesti žen pracovalo jich bez přestání dvacetčtyři, jež pomocí stejného počtu pomocnic sháněly potřebné po venkově.

„Nelituj žádné cesty, třebaš i 30 mil, abys viděla vše na vlastní oči, a ber jen to, co uznáš opravdu za skvostné.“

„Co mi navrhujete, je těžko proveditelné, neboť tyto věci bývají často unášeny.“

„Dobrá, je nutno jich unésti dvacet, aby nám jich deset zbylo.“

„Co však s tím, co nebude přijatelné?“

„Ty můžeš prodat svým přátelům, nebo je přenechat kuplířkám. Bude to pro tebe slušný vedlejší výdělek. Dá se na tom získat aspoň 100.000 franků ročně.“

„Dobře, bude-li chtít Saint-Fond za všechny zaplatit; platí však vždy jen za tři.“

„Doporučím mu, aby ti je zaplatil všechny.“

„Bude pak také ještě líp obsloužen.“

Spatřila jsem svého milence až při provedení zločinu, jež jsem musila jeho jménem spáchat. Dobrý stařec přišel ke mně.

Než jsme se odebrali ke stolu, učinila jsem vše možné, abych s ním jeho syna smířila; byla jsem velmi překvapena, že to nebylo ani příliš těžké. Náhle jsem změnila svůj úmysl.

Nešlo nyní o smíření, napadlo mě pojednou; neboť kdyby se uskutečnilo, ztratila bych jednak příležitost k zločinu, který již nyní ve mně vzbuzoval chlipné záchvěvy, a k tomu bych ještě přišla o milion a 200.000 franků, které mi byly slíbeny za provedení činu.

Dovedu s jedem velmi dobře zacházet. Stařec omdlel, odnesli ho pryč a za tři dny jsem se dozvěděla, že po strašném utrpení zemřel.

Sotva byl mrtev, přišel ke mně jeho syn, aby se zúčastnil večírku, který jsme nyní dvakrát týdně pořádali. Špatné počasí nás přimělo zůstat v pokoji. Noirceuil byl jediný host, jenž měl dnes přístup.

„Mám pro vás připraveny tři báječně krásné dívky, staré čtrnáct až patnáct let, jež byly uneseny z kláštera

hlavního města a stály mne každá 100.000 franků. Můžete s nimi zapomenout na utrpenou ztrátu," řekla jsem, ukazujíc mu je.

„Mám svědomí klidné," řekl Saint-Fond líbaje mne na ústa, „mohl bych denně spáchat 15 takových zločinů bez nejmenších výčitek svědomí. Jenom mne mrzí, že při tom víc netrpěl.“

„Ale víte, že byl již úplně nakloněn k smíru?“

„Jak by mi byl ten starý ničema na obtíž, kdyby ještě žil! Nenávidím ho i proto, že mu musím vystrojit pohřeb, k čemuž mne nutí nízké předsudky. Nejraději bych jeho mrtvolu hodil psům, celý život mi kazil.“

Spustlík se nyní dal hned o práce a podrobil tři dívky důkladné prohlídce. Ani nejprísrnější kritik mi nemohl to nejmenší vytknouti; krásné postavy, urozenost, zachovalost, dětský věk, nic tu nechybělo. přes to jsem poznala, že nejsou spokojeni, neboť ani jeden z nich se nevzrušil.

„Řekněte mi tedy, co vlastně chcete, když vás tyto předměty neuspokojují," ptala jsem se, „neboť neznám nic lepšího.“

„Máte úplně pravdu," odpověděl Saint-Fond, „ale Noirceuil i já jsme již vyčerpáni. Máme právě za sebou pěkné věci, takže nevím, co by nás ještě mohlo vzkřísit.“

Dvě děvčátka objímala Noirceuila. Jedna lízala jeho úd, což on činil zároveň druhé. Mně bylo uloženo hladit penis vypravujícího, jenž při tom svíral zadek třetí dívky. Vypravoval toto:

„Přivedl jsem k umírajícímu otci svou dceru. Byl přítomen též Noirceuil. Spáchal jsem příjemné barbarství tím, že jsem otci řekl, že jeho bolesti jsou mým dílem; že byl na můj rozkaz otráven. Nato jsem provedl před jeho očima se svou dcerou sodomii. Noirceuil si to udělal do mého zadku. Když mne však uličník viděl, jak przním Alexandrinu, nastoupil brzy na mé místo. Pak jsem přikročil k starému poctivci a zneuctil jsem ho tím, že jsem do něj vypustil své semeno. Zatím Noirceuil s údem v konečnicku mé dcery skoro ztratil chlipností vědomí. Tonul jsem v rozkoši, jsa zahrnován proklínáním a zlořečením: spáchal jsem současně otco-vraždu, krvesmilství, sodomii i kurevnictví.“

Nyní vzal ten lump jedno z děvčat, a když je důkladně zprznil, žádal, abychom je s Noirceuilem před ním mučili. Trýznění, která jsme si vymýšleli byla hrozná.

Zprznění mladého děvčete účinkovalo na Saint-Fonda podivuhodně; šelma chtěl již skoro vypustit semeno, ale aby ušetřil svých sil, vytáhl opatrně svůj úd z dívčího zadku a vzal si ještě obě zbývající. S úspěchem se zadržel, znásilnil všechny tři zpředu i zezadu a Noirceuilovi nechal již jen opadalé růžičky.

K vypuštění semene se mu nabízely má i Noirceuilova zadnice; líbal a lízal je obě.

Pak jsme večereli; musila jsem posluhovat sama a nahá. Děvčata byla položena břichem na stůl; použili jich jako svícňů, vstrčivše jim do konečnicků svíčky. Protože však tyto svíčky byly náhodou příliš krátké a jídlo trvalo dlouho, škvařila se kůže jejich stehen.

Tím, že jsme je připoutali ke stolu, vzali jsme jim možnost pohybu; v ústech měly kus bavlny, takže nás jejich bolestné výkřiky nerušily. Tato příhoda pobavila zpustlíky skvěle; ohmatávala jsem je častěji a vždy jsem našla jejich údy v znamenitém stavu.

Po večeři jsem své oběti, samozřejmě jen z vypočítavosti, posilnili a oživili. Nevím, proč byl Noirceuil právě tento večer zamilován víc než jindy do mého zadku; nestačil jej dost líbat, mazlit se, lízat a obrábět. Každou chvíli měl úd uvnitř a hned jej vytahoval a dával děvčatům k lízání. Potom se vracel ke mně a neobyčejně silně mne bil do zadku a do beder; šel dokonce tak daleko, že mi třel poštváček. To všechno mne uvedlo do takového vzrušení, že jsem musela na své přátele dělat neuvěřitelně smilný dojem.

Ale jak jsem měla naléztí uspokojení u dvou vyčerpaných děvčat a zemdlených zpustlíků, jimž se už ani nemohl ztopořit.

Navrhla jsem jim, aby mne nechali před svýma očima obrábět jedním lokajem. Ale Saint-Fond, opilý vínem a ukrutností, se tomu bránil, že prý má jen choutky dravého zvířete. Musí si pospíšit, aby spolykal předložené čerstvé maso. Vrhł se se strašnou silou na malé zadečky všech tří děvčátek. Se všech stran tekla krev, když se zdvihł jako zuřivec se skleslým údem a trpce si stěžoval, že dnes nenalézá způsobu, aby dal obětem trpět podle své chuti.

„Všechno, co si dnes vymyslím, zůstává daleko za mým úmyslem. Najděte přece něco, aby se ty kurvy tři dni svíjely v nesnesitelných mukách.“

„Budeš však zatím hotov a po zničení iluse je zase osvobodíš.“

„Nemohu Juliettě odpustit,“ řekl Saint-Fond, „že mne tak podceňuje. Mýlíš se, můj anděli, když myslíš, že se má krutost ohřívá jen v plamenech mé vášně. Ha! Chtěl bych, aby cítily můj vztek až za hrob; jsem barbar-ský až k zuřivosti, když jsem rozdělán, ale po vystříknutí semene je má krutost chladnokrevná.“

Dokážu ti to,“ pokračoval ten arcilotr. „Udělám si to a budeme pokračovat v mučení těch kurev, až bude můj pytlík prázdný. Uvidíš, budu-li měkčí.“

„Saint-Fonde,“ odvětil Noirceuil, „myslím, že bude nejlépe, když slečnu jednoduše nabodneme na rožeň, a pokud se bude za živa před našima očima opékat, pohoní nám Julietta údy, abychom zalévali tuto pěknou pečínku svým semenem.“

„K čertu,“ vykřikl Saint-Fond, „přisahám vám, že ta, kterou mám v rukou já, bude trpět víc, než si představujete.“

A zlomil svýma svalnatýma rukama její prsty, vykloubil jí všechny údy a víc než tisíckrát ji bodl nožikem.

„Na rožni by trpěla stejně,“ řekla jsem.

„To jí také neodpustíme,“ odvětil Saint-Fond, „bude dokonce trpět mnohem víc, až jí ohněm zuhelnatí otevřené rány, než kdyby byla opékána bez poranění.“

Popadla jsem nyní jednu, Noirceuil druhou. Brzo se oběti pekly na pekelném ohni. Noirceuil proklínaje všechny bohy vyprázdnil se do mé zadnice a já jsem tak dlouho tloukla Saint-Fonda, až se v bestiální rozkoši vystříkal na zuhelnatělá těla tří nešťastných obětí. Pak jsme je hodili do díry a dali jsme se opět do pití.

Asi za měsíc mi představil Noirceuil ženu, již mi nabídl za přítelkyni. Vybral si paní de Clairvil znamenitě.

Byla velká a krásná jako obrázek, pohled měla ohnivý a těžko k snesení; její velké a hluboké černé oči vzbuzovaly respekt. Celkový vzhled byl majestátní, ústa svěží a smyslná a havranově černé vlasy jí padaly až ke kolenům.

Její krásně formovaný nos, ušlechtilé, vznešené čelo, skvělá zahnědlá pleť a silné svaly vzbuzovaly dojem spojení Minerviny postavy s půvabem Venušiným.

Tato krásná žena byla již pět let vdovou. Neměla nikdy dětí, neboť se jich štítila.

Pyšnila se, že nikdy neprolila slz a že se nikdy nepoddala neštěstí.

Za pár dní přišla Clairvilová, jež se do mne ihned prudce zamilovala, aby se mnou mezi čtyřma očima povečeřela. Svěřily jsme se obaplně se svými zálibami a pocity.

Ve chvíli vzájemné důvěry se sklonila ke mně. Ležely jsme nedbale na měkkých polštářích v zrcadlovém pokoji.

„Není správné, můj anděli,“ řekla líbajíc mne na krk, „že ženy jako jsme my si mají v milostných záležitostech důvěřovat?“

S těmi slovy mě uchvátila a vstrčila mi horký jazyk hluboko do krku.

„Oh, Julietto, dovolíš mi, abych se rozehrála na plameni okouzlení, které v tobě vzbudím? Šelmičko, tvá ústa mi odpovídají, tvůj jazyk volá můj a zve jej k chlipnostem.“

„Svlékněme se,“ řekla jsem přítelkyni, „člověk se zahřeje, jen když je nahý. Ha, chtěla bych slyšet, jak ti tluče srdce, až tě rozdělám.“

„Jaký nápad,“ řekla, „v tom poznávám tvůj charakter, zbožňuji tě, má Julietto! Dělej, jak uznáš za dobré.“

Svlékly jsme se a pár minut jsme se mlčky zkoumaly.

Clairvilová se rozohňovala půvaby, jež mi příroda tak marnotratně propůjčila – a já jsem se nemohla jejích nasytit. Nikdy jsem neviděla krásnějších boků nebo půvabnějšího hrdla. Ty zadní tváře! Bože! To byla přece zadnice Řeky uctívané Venuše!

Stále jsem jen líbala její vnady. Má přítelkyně však, jež se mi ochotně poddávala, mi vracela polibky dvojnásob.

Konečně mne položila se široce roztaženýma nohama na otoman a řekla:

„Ukáži ti, má drahá, že dovedu ženě způsobit potěšení.“

Dva její prsty pracovaly na mém poštváčku a v zadní díře, zatím co strkala jazyk hluboko do mé pochvy a lačně ssála šťávy vyměšované jejím lechtáním.

Nikdy v životě jsem nepocítila takového vzrušení. Dva-krát po sobě jsem se vyprázdnila do jejích úst s takovou rozkoší, že jsem se bála zalknutí.

Clairvilová změnila, stále stejně chlipná, čtyřikrát svůj způsob, vždy lehce a obratně. Vložila mi do pochvy prst, druhým mi dráždila poštváček a při tom měla jazyk v mé řiti.

A nové výtoky byly plodem božských pohybů tohoto nejchlipnějšího stvoření na světě.

„Nu,“ ptala se, když jsem se vzpamatovala, „zdá se ti, že dovedu vzrušit ženu? Jsem zruďná. Mohu za to, že mi dala příroda chuti, neznámé obyčejným ženám? Neznám nic nesmyslnějšího, než zákon o spojení různých pohlaví, když si mohu opatřit čistější potěšení.“

„Obdivuhodná ženo, znáš-li můj poměr k ministroví, můžeš si představit, že nemám o mnoho lepší mravní zásady.“

„Zajisté,“ odvětila, „vím, co všechno děláš pro Saint-Fonda; znám se s ním a s Noirceulem již dávno. Jak bych neznala také všechny výstřednosti, jimž se oddávají? Sloužíš jim a chválím tě za to; kdybych musila, jednala bych stejně. Vím však též, že jsi pro druhé udělala mnoho, ale málo, velmi málo pro sebe, neboť dvě či tři krádeže nejsou žádným hrdinstvím a musíš se ještě mnoho učit.“

Potřebuji tolik příprav, abych se vzrušila, tolik nestvůrných myšlenek a neřestí, abych byla hotova, že ti moje zvyky budou odporné a mé potřeby tě unaví.“

Pak se jí zablesklo v očích a rty jí zvlhly chlipností, když se mne chtivě ptala:

„Máš tu ženy? Jsou neřestné? Krása je vedlejší, stačí mi tvoje půvaby. Přeji si však, aby byly řádně nestydaté, chlipné a silné, aby strašně klely a aby sem přišly nahé. Kolik mi můžeš nabídnout takových žen?“

„Mám po ruce jen čtyři, které nutně potřebuji,“ řekla jsem.

„To je věru málo. Při svém bohatství jich máš mít denně aspoň dvacet k dispozici a týdně je měnit. Nuže zavolej sem ty čtyři a dej přinést metly, chceš-li vidět, jak budu hotova.“

„Metly? Jsi zvyklá na bičování, má milá?“

„Ovšem, až do krve. A totéž dám udělat i sama sobě. Neznám skvělejšího požitku! Nikdo dnes nepochybuje, že pasivní flagelanství je nejsilnějším prostředkem k získání nových sil u těch, kdož nadmíru užívali. Tento postup vyvolává v ochablém organismu mocný otřes, rozplameňuje chlipné podráždění a má za následek neobyčejně mohutný výtok. Pocit bodavé bolesti na zešlehaných částech těla způsobuje rychlý oběh krve, oživuje ducha a mimořádně rozpaluje pohlavní orgány. Konečně umožňuje i proti vůli přírody dokončiti akt uspokojení a rozmnožuje radost z neřesti až za její hranice.“

Čtyři ženy vstoupily; byly podle přání mé přítelkyně nahé a pohled na ně budil největší smyslnost.

Nejstarší nebylo ještě osmnáct let, nejmladší sotva patnáct. Měly neobyčejně krásné postavy.

„Nejsou zlé,“ řekla Clairvil, pozorujíc je povrchně. Vzala od každé z nich svazek metel a postavila je vedle sebe.

„Pojďte sem,“ řekla nejmladší, „ano, ano, jen blíže a omluvte se za svoji včerejší hloupost.“

„Ale, madame, přece jsem žádnou neprovedla.“

Clairvilová odpověděla mocným políčkem.

„Řekla jsem vám, že jste provedla hloupost, a poručím vám, abyste na kolenou prosila za odpuštění.“

„Nuže, dobře, paní,“ řeklo děvče, vyhovujíc jí poslušně, „prosím vás zaň pokorně.“

„Odpustím vám, ale dříve budete potrestána; vstaňte a ukažte mi laskavě své zadní tváře!“

Clairvilová je nejdříve lehce pohladila dlaní; potom však udeřila tak silně, že bylo znát stopy všech pěti prstů. Po tvářích ubohého děvčátka začly stékat slzy, neboť bylo v tomto ohledu nezkušené a takové přijetí se ho bolestně dotklo. Clairvilová ji pozorovala a políbila jí oči plné slzí. Její oči však se leskly rozkoší – dech se jí zarážel a v krásném hrdle jí škubalo.

Pak vstrčila svůj jazyk do dívčiny ústa a dlouho ji líbala, načež ji udeřila znovu a ještě silněji.

„Jste malá kurvička,“ vysvětlila jí, „viděla jsem vás včera, jak jste honila mužské údy. Nestrpím, abyste se tak nemravně chovala.“

„Ujišťuji vás, paní...“

„Již je dobře, nevymlouvejte se, darebo!“ přerušila ji Clairvilová a zasadila ji prudkou ránu pěstí do boků.

„Ať je vinna nebo ne, ztýráám jí stejně: musí mne pobavit. Takové ničemné stvoření je sotva dobré pro zábavu ženy mého druhu.“

S těmi slovy hrábla Clairvilová své oběti tak prudce pod žebra, že z ní vyrazila výkřik bolesti. Ale potlačila jej hned v začátku tím, že jí dala zavázat ústa. Se zuřivostí vykřikovala špinavá pustá slova a nejsprostší nadávky plynuly z jejích nečistých rtů. Pak položila svou oběť na pohovku, pozorovala chlipně její zadnici, jejíž tváře trochu roztáhla a mezi ně vstrčila jazyk. Pak přešla na boky a na čtyřech místech ji kousla; děvče to nevydrželo bez šhubání a bez skoků, které moji přítelkyni znamenitě bavily a pohnuly ji k zlému úsměvu, který jistě pocházel spíš z krutosti než z radosti.

„Nyní budeš, ty zkurvená šelmo, zbičována. Ano, hergotsakrament, zpráskám tě důkladně a chtěla bych jen, aby každá má rána zanechala na tvém zadku nesmazatelné stopy.“

Pak vzala svazek prutů, přinutila dívku vstát, objala její tělo levou rukou, přitiskla jí kolena k břichu a zvedla tak zadek do příslušné výšky; chvíli jej pozorovala a pak začala pravou rukou tlouci. Bez přípravy jí vpálila nemilosrdně 25 ran, jež tuto svěží růžovou zadnici tak zřídily, že na ní nebylo místečka bez pruhů. Pak zavolala ostatní tři ženy, dala si od nich strkat jazyk do úst a poručila jim, aby ji při líbání hodně tloukly do zadku, aby jí třely zadní otvor a mačkaly přední. Po třech děvčatech přišla jsem na řadu já. Chovala jsem se stejně: zlehčovala jsem trest, jímž obdařila svou oběť,

a rozohnila jsem její chlipný vztek lživými žalobami na její oběti. Když jsem ji líbala, žádala mne, abych jí vyprázdnila pochvu do úst, načež celý výtok spolkla. Pak se dala znovu do práce a tloukla ji dvojnásobně a výprask opakovala ještě po třetí.

Zadnice děvčete byla pokryta krví; poručila třem ostatním, aby ji srkaly a pak vyplily jí do úst. Musila jsem se od ní dát líbat, při čemž zase tuto krev přenášela do mých úst.

„Julietto,“ pravila, „dostávám horečku. Upozorňuji tě, že ostatní tři zpráskám ještě víc.“

Pustila maličkou a dala si od ní trochu lízat pochvu a řiť.

„Kupředu, mrcho!“ řekla pak druhé, starší dívce.

Tato však, rozčilena zkušeností své kamarádky, neposlechla a ucouvla. Clairvilová neměla právě útlocitu. Přitáhla ji k sobě násilím a ze všech sil ji zfackovala. Děvče se dalo do pláče.

„Dobře,“ řekla Clairvilová, „to mám právě ráda.“

Protože mělo toto šestnáctileté stvoření nádherná nadra, rvala mu je, až začalo křičet.

„Dále,“ řekla nadávajíc, „ukážte mi zadnici!“ Zdála se jí tak nádhernou, že před výpraskem zvolala:

„Ach, jak svěží zadek! Ta krása mne nutí k novému uctění.“ Sklonila se, políbila ji, lízala řiť, načež děvče otočila, podrobila stejné proceduře jeho poštváček a zase se vrátila k zadku.

„K čertu!“ křičela, „jsem rozčilena na nejvyšší stupeň, ta kurvička má nejkrásnější zadek, jaký jsem kdy

viděla.“ Pak vzala metlu a chystala se k výprasku. Levicí, již dívku objímala, roztáhla jí zadní tváře, aby rány dopadaly na nejcitlivější části řiti a okolí; brzy byla tato část zalita krví. Při tom žádala, aby byla celou tu dobu líbána a hlazena po zadnici. Vyplnila jsem s třemi ostatními její přání. Dívky jako bakchantky, ba krásnější než Venuše nechala si Clairvilová postavit vedle sebe, aby mohla porovnávatí jejich zadky.

„Julietto,“ ptala se mne, „mám tě také zpráskat?“

„Zajisté,“ odpověděla jsem, „jak si můžeš myslet, že bych nechtěla stejně jako ty vydráždit svou rozkoš k nejvyšším hranicím?“

„Nuže, dobrá,“ řekla mi, „vyšplhej se na záda té nejmladší; zatím co tě budu bít, uposlechnou ostatní mých předpisů.“

„Vezměte metly; nejdřív nejslabší, pak přijdou na řadu ostatní.“

„Musíte si kleknout před mým zadkem, zbožňovat a líbatí jej, pak mi roztáhnete zadní tváře a vsunete jazyk hluboko do řiti, při čemž položíte prsty na můj poštěváček. Pak vstanete a za stálého nadávání a proklínání mi vysázíte bez přerušení 200 ran. Rozuměly mi i druhé dvě? Učiníte stejně jako ona. Nuže, začněme!“

Clairvilová týrala zadek děvčete, na jehož ramenou jsem seděla; zároveň mne ze všech sil tloukla. Ostatní její rozkazy byly přesně provedeny. Protože ta tribadka nechtěla nic nechat zahálet, líbala na ústa vždy to děvče, které ji právě přestalo tlouci. Když se na mém zadku ukázaly stopy jejich ran, lačně je líbala a lízala. Jakmile však dostala určený počet ran, změnila polohu.

Osmnáctileté děvče si před ní kleklo, Clairvilová opřela její ohanbí o obličej druhé a třela její stydké pysky a klitoris o ústa, nos a oči druhé. Jedno děvče si postavila napravo, druhé nalevo. Musily mou přítelkyni silně tlouci a ona s metlou v každé ruce jim současně výprask oplácela. Sedíc jezdecky na lebce oné, již lízala rodidla, nabídla jsem jí svá k dispozici. Nyní byla tribadka ukojena s takovými výkřiky, křečemi a blasfemiemi, které ji charakterisovaly jako nejchlipější a nejspustlejší stvoření. Její svěží obličej byl zalit výtoky.

„Kupředu, u ďábla!“ křičela, aniž by si dopřála času k oddechu.

„Neodpočívám nikdy, jsem-li hotova; sekejte mne, lízejte mne, kurvy, a vzrušte mne co nejvíce!“

Osmnáctiletá dívka si lehla na otoman a já si jí sedla na obličej, Clairvilová zas na můj. Lízala mne a já ji činila totéž. Stojíc nade mnou, dala si nejmladší lízat zadnici od Clairvilové, již zas jiná narážela zezadu godemiché. Nejmenší jí dráždila poštěváček a nastrkovala ohanbí Clairvilové, jež jí činila totéž.

„Julietto,“ řekla mi za několik minut, „říkám ti, že jen fantastické myšlenky na mne účinkují; zejména silné nadávky budí mou obrazotvornost. Ale tvé holky jsou tiché.“

Tím mne přivedla v rozpaky: tato děvčata pocházela z lepších měšťanských rodin; prováděla sice se mnou svinstva, ale neuměla tak mluvit, jak si přála Clairvilová. Snažily se, ale přece jsem musila vypomáhat nejpustšími urážkami nejvyššího stvoření. To se jí velmi

líbilo, ač v jsoucnost boží nevěřila stejně jako já. Na to mne v lízání vystřídala dívka, jež jí třela poštěváček. Tribadka byla velmi rozrušena, ale nedosáhla ničeho, takže se polohy musily změnit ještě jednou. Nikdy jsem neviděla nic krásnějšího a vášnivějšího nad tuto božskou ženu v této nové situaci. Kdo by chtěl vymalovat samu bohyni chlipnosti, nenašel by lepšího modelu. Padla mi okolo krku a čtvrt hodiny mne skoro škrtila a pak mi ukázala svůj zadek. Byl šarlatově rudý a nápadně kontrastoval s oslňující bělostí její pleti.

„Ach, hergotsakrament,“ řekla plna vnitřního žáru. „Jak jsem rozčilena. Julietto, v tomto stavu bych byla všeho schopna. Není zločinu, po kterém bych nyní netoužila. Ó, má nejdražší, ty moje kurvo, má drahá tribadko, ty, již nekonečně miluji a v jejímž náručí bych chtěla být ukojena! Musíš přiznat, že nic nepudí k strašným zločinům tak jako klid, beztrestnost, bohatství a zdraví.“

Vzpomeň mi ještě na nějaký zločin, ať jej před tebou skutečným! Spáchejme nějakou ničemnost, prosím tě o to!“

Když jsem viděla, že nejmladší ji nejvíc dráždí, že jí stále líbá ústa, zadek i přirození, ptala jsem se jí tiše, nechce-li si ji vzít.“

„Ne,“ odvětila, „to by mne neuspokojilo. Ráda ženu mučím a bičuji, ale pokud se týká úplného zničení – ty mi rozumíš – k tomu potřebuji muže. Mužové mne více dráždí ke krutosti. Nemůžeš si představit, jak ráda bych nyní zabila nějakého muže. Oh, bože! Jaká muka bych

mu dala vytrpět! Jak tajuplně bych jej usmrtila! Skončíme nyní zábavu nějakým svinstvem, když nemůžeme spáchat zločin.“

Přesně a s potřebnou nestydatostí provedené akty ji konečně vyčerpaly; vykoupala se v růžové vodě. Osušily ji a ve velmi neslušném negligé jsme společně povečeřely.

Clairvilová bizarně a nadmíru hltala jídlo a brala si jen drůbež a zvěřinu, jež musila být vykloubena a připravena v nemožných tvarech. Obyčejné stravy se ani nedotkla. Nejráději pila ledovou vodu s cukrem, nikdy víno, zato však hodně likérů a kávy. Jedla enormně mnoho. Nevynechala jediný z padesáti chodů. Protože jsem znala již její chuti, bylo vše patřičně připraveno a spolykala toho neuvěřitelné množství.

Tato rozkošná žena ráda prokazovala své záliby v jídle a pohnula mne k stejné stravě, jen vína jsem ne nechala. Vždycky mi chutnalo a zůstanu mu asi po celý život věrná.

Během večere jsem se Clairvilové přiznala, že jsem byla její orgií opravdu překvapena.

„To nic není! Jen jsem to trochu naznačila, v jakých zvrácenostech si libuji! Chtěla bych provést společně s tebou něco neslýchaného. Vymohu ti přijetí do společnosti, jejíž jsem členkou, a v níž jdou obscénnosti do zcela jiných rozměrů. Tam musí přivést každý muž svou ženu, bratr sestru, otec dceru, mládenec svou přítelkyni a milenec milenku. Všichni se shromáždí ve velkém salonu a každý si vybere společníka podle libosti.

Nemáme předpisů mimo svá přání. Čím bláznivěji se chováme, tím jsme šťastnější.“

„Ó, drahá přítelkyně,“ řekla jsem, vrhají se jí do náručí, „hořím touhou, abych byla přijata mezi vás.“

„Ano, ale budeš toho hodna? Přijímací zkoušky jsou strašné.“

„Můžeš o mně pochybovat? Bojíš se, že bych vážala po všem tom, co jsem již provedla ve společnosti Noirceuilově a Saint-Fondově?“

„Nu, dobrá, slibuji ti, že budeš přijata.“

Měla jsem takovou radost, že jsem nechtěla Clairvilovou pustit bez přísahy. Přísaha byla spečetěna výtokem po spáření, jež se mnou provedla a na něž si dala svítit třemi lokaji.

„Vidíš, jak si člověk zvykne cynismu; tak daleko musíš jít, aby byla hodna naší společnosti.“

Okouzleny jsme se rozloučily a smluvily jsme si brzkou schůzku.

Za několik dní jsem již nedovedla odolat touze po zločinu.

Rozhodla jsem se tedy k činu, který by byl důstojný mého každodenního vyučování.

Chtějíc zároveň vyzkoušet svou odvahu i ukrutnost, oblékla jsem se jako muž a šla jsem s dvěma pistolemi do odlehlé uličky, abych přepadla, zabila a oloupila prvního, kdo mi přijde pod ruku, a to jen pro své potěšení.

Opřena o zeď, byla jsem vzrušena neklidem, vyvolaným nesmírnou vášní, jež je přirozeným podkladem rozkoše ze zločinu. Číhala jsem...

Každý šustot oživil mé čekání. Při nejmenším pohybu jsem již viděla svou oběť, když jsem náhle zaslechla bĕdování.

Spĕchala jsem po hlase. Blížíc se rozeznávala jsem žaloby.

Napříč přede dveřmi ležela chudá žena a vzdychala.

„Kdo jste,“ ptala jsem se, přistupujíc k ní.

„Nejnešťastnější z žen,“ odvětila mi plačky. „Usmrtíte-li mne, prokážete mi velkou službu.“

„Proč jste nešťastná?“

„Je to strašné,“ řekla žena, zvedla se a ukázala mi v matném světle hezkou a zajímavou tvář. „Již osm dní jsme bez práce. Nemůžeme zaplatit nepatrné nájemné ze světlice a měsíční stravné za naše dítě. Odvezli nebožáka do nemocnice a muže mi zavřeli. A jen mi zlostně vynadali. Vidíte mne na prahu domu, který mnĕ dříve patřil. Za lepších časů jsem pomáhala chudým, pomozte nyní mnĕ!“

Při těch slovech se mi zablýsklo v očích.

„Saperlot,“ řekla jsem si, „to je příležitost spáchat hnusný zločin!“

Proto jsem řekla ženĕ:

„Vidíš, že jsem mužem a rád bych se potĕšil tvým tělem.“

„Pane, což nešťĕstí a bolest vzbuzuje touhy?“

„To mne právě rozpaluje – pospěš si tedy!“

Vzala jsem ji za ruku a přinutila ji, aby byla povolná mému ohmatávání. Nikdo by netušil, co jsem našla pod jejími šaty: pevné svaly a bělostnou pleť.

„Lechtej mne,“ řekla jsem jí, strkajíc si její ruku do přirození, „jsem žena, jež touží je po stejném pohlaví a chci se s tebou potěšit.“

„Oh, nebesa – nechte mne. Chvěji se při vašem nečistém skutku. Nepokořujte mne tak!“

Chtěla utéci, ale chytla jsem ji za vlasy a nasadila jsem ji ústí pistole na spánky.

„Ty kurvo,“ řekla jsem, „jdi do pekla a hlas se tam jako zkušební kus Juliettin!“

Válela se ve vlastní krvi.

Můj nervový systém byl tak rozrušen, že jsem po tomto činu byla docela zalita výtokem.

Po výstřelu otevřelo se několik oken, což mne přinutilo myslet na svoji bezpečnost. Se všech stran se sbíhala stráž.

Byla sotva půlnoc, když mne zatkli. Našli u mne pistole, takže nemohli o své kořisti pochybovat. Ptali se, kdo jsem.

„Odpovím vám až v přítomnosti ministrů,“ řekla jsem drze. „Odvedte mne do paláce Saint-Fondova.“

Biřicové, překvapeni mým pohlavím, neodvážili se odporovat.

Byla jsem spoutána a chvěla jsem se rozkoší. Tyto náramky jsou skvostné, dostaneme-li je za zločin spáchaný radostně.

Saint-Fond ještě nespal, a tak jsem byla před něj předvedena.

„Dobrá,“ řekl biřicům, „budete oběšeni za to, že jste sem tuto dámu nepřinesli. Splňte svoji další povinnost. Co se stane potom, je tajemství, které nemohu prozradit.“

Mezi čtyřma očima jsem vše vyprávěla svému milenci, z čehož se mu ztopořil úd. Ptal se mne, zda jsem u té ženy pozorovala křeče, když padla.

„Neměla jsem k tomu dost času,“ odpověděla jsem.

„To je nepříjemné, když se člověk nemůže pást na své oběti.“

Jak jsem pravila, vyprávění vzrušilo Saint-Fonda a můj mužský úbor ho okouznil. Vzal mne do svého boudoiru. Objevil se komorník.

Saint-Fond mi rozepjal chlipně kalhoty a nechal jím pevně zplácát mou zadnici. Zároveň třel sluhův penis a mou díрку. Pak do ní zavedl svůj pyj a obráběl mne zezadu, zatím co jsem musila lízat sluhův úd, až se postavil tak, že mohl vniknout do ministrova zadku.

Po této proceduře mi Saint-Fond řekl, že se vystříkal lépe než jindy a že by má zadnice zasloužila vyznamenání.

„Ten, jenž mně obráběl a jemuž si lízala ocas, je s tebou rovnocenný,“ řekl ministr, „a je vyslovený zločinec. Už jsem ho nejmíň šestkrát zachránil od šibenice. Tady máš odměnu za svůj zločin, který jsi spáchala na vlastní pěst. Kočár na tebe čeká, vrať se domů. Zítra odjed' na

panství Sceaux, které jsem pro tebe koupil. Vezmi s sebou jen málo lidí. Čtyři své ženy, a to jen ty nejhezčí, kuchyň, služebnictvo a tři děvčata, určená pro příští večírek.“

Vzdálila jsem se, spokojena s výsledkem svého zločinu. Druhého dne jsem odjela, kam mně ministr určil.

Sotva jsem se na odlehlém panství zařídila, oznámili mi příchod statného cizince, jenž se mnou chtěl mluvit jménem ministrovým. Poručila jsem ho ihned přivést; pak jsem otevřela jím doručený dopis.

Byl v něm rozkaz: Vaše služebnictvo ať se ihned zmocní doručitele dopisu a zamkne ho do připravené cely. Ručíte mi za svůj životem. Za ním přijde jeho žena a dcera; naložte s nimi stejně. Neopomíňte dát provést mé rozkazy se svědomitou přesností. Použijte vši své falešnosti a krutosti. Adieu...

„Můj pane,“ řekla jsem hned doručiteli dopisu, aniž bych dala na sobě něco znát, „patříte bezpochyby k ministrovým přátelům?“

„Již dlouho zahrnuje mne a mou rodinu důkazy své přízně.“

„Vidím to z jeho dopisu, dovolte mi, abych svým lidem nařídila, aby vás přijali podle jeho přání.“

Nabídla jsem mu křeslo a zmizela jsem.

Moji lidé, spíš otroci než sluhové, se ihned opatřili provazy a vrátili se se mnou do pokoje.

„Odvedte pána do pokoje, který mu určil ministr!“ rozkázala jsem jim.

Chlapi se na nešťastníka vrhli a odvěkli ho do odporného vězení.

„Ó, paní, jaká je to zrada, jaká hanebnost!“ křičela nešťastná oběť mé a Saint-Fondovy falešnosti.

Přece však – tvrdá a neoblomná vůči jeho nářku – jsem slepě uposlechla rozkazů ministrových, aniž bych mu odpověděla na jedinou z otázek, jimiž mne zahrnoval.

Sotva jsem se vrátila do salonu, přijel nad dvůr kočár. Byla v něm nešťastníkova žena a dcera, jež mi doručily, nic netušíce, dopisy stejného obsahu.

„Oh, Saint-Fonde,“ řekla jsem si, když jsem spatřila obě ženy, krásu sotva 36 let staré matky a půvab a sličnost nejvýše šestnáctileté dcery, „ach, Saint-Fonde, není podkladem tohoto ministerského činu ničemná chlipnost? Nedopadne na tvoje neřesti v tomto případě nebo později pomsta národa?“

Sotva bych vám dovedla popsat křik a slzy obou nešťastnic, když byly surově vlečeny do svých cel. Ale zůstala jsem stejně nepřístupná pláči ženy a dcery, jako otcovu, chovala jsem se stejně přísně a neměla jsem tak dlouhou klidu, dokud jsem neměla v kapse klíč od vězení těchto důležitých vězňů.

Přemýšlejíc o jejich osudu, domnívala jsem se, že jde o něco jiného, než o zatčení, protože provedení rozsudku smrti bylo mojí věcí a neměla jsem žádných zpráv. Tu mi byla ohlášena čtvrtá osoba.

„Přijměte tohoto muže zvlášť roztomile,“ psal mi Saint-Fond; „je to hlavní osoba krvavé hry, kterou zítra

provedeme. Krátce, je to nanteský kat, jenž přišel na můj rozkaz, aby provedl rozsudek nad osobami, které máte pod zámkem.

Protože jsem nucen pod ztrátou svého místa přinést tyto tři hlavy pozítří králi, pochopíte, že bych si je nejraději vzal sám na starost, kdyby jeho veličenstvo nehořelo touhou přijmout tyto hlavy z rukou katových. Nezná důvody, proč byl k vám poslán. Poučte ho, ale neukazujte mu oběti. Přijedu zítra ráno. Zacházejte se zatčenými, zvláště se ženami, velmi přísně. Dostanou jen tvrdý chléb s vodou a žádné světlo.“

„Můj pane,“ řekla jsem tomu muži, „je čas k jídlu; potom si pohovoříme.“

Delcourovi bylo 28 let. Měl krásný vzhled, jehož zevnějšek i detaily mi pomátly hlavu. Pozornosti, jež jsem mu prokazovala, byly srdečné. Po obědě jsme se příjemně škádlili. Delcour brzo dokázal, že má námaha není bezvýsledná. Jeho přiléhavé kalhoty se ku podivu nadmuly, že jsem se již nedovedla udržet.

„Saperlot,“ řekla jsem mu, „podívejme se, miláčku, co to tu vlastně máš? Tvůj mohutný úd mne rozpaluje, chtěla bych, abys mi to udělal.“

Jakmile vytáhl své znamenité náradí na denní světlo, začala jsem mu je podle svého zvyku lízat. Sotva jsem je však udržela v ústech. Delcour zaútočil do mého ohanbí a za dvě vteřiny jsme byli hotovi.

„Hergot,“ vykřikl, „to šlo příliš rychle; napravím tu chybu ihned.“

Protože mne obsloužil teprve jednou, položil mne na lehátko a obráběl mne tuhým údem, jaký se najde zřídka. V celém životě jsem nebyla tak uspokojena.

Saint-Fond přišel druhého den v poledne; své služebnictvo a kočár poslal domů a hned se odebral ke mně do salonu. Trochu zneklidněna, jak se bude dívat na mou malou hloupost s Delcourem, doznala jsem mu vše.

„Julietto,“ řekl mi, „spráskal bych vás, kdybych vám nebyl dal slovo, že schvaluji všechny vaše výstřelky; co jste si dovolila, není nic tak zvláštního. Neprovedla jste nic zlého, než že jste důvěřovala Delcourovi, jenž je schopen indiskretnosti. Sloužil mi dvě léta jako hoch. Byl synem popravčího; tato myšlenka mne rozohňovala. Když jsem se ho nasytil, odevzdal jsem ho pařížskému katovi, u něhož zůstal jako pomocník až do smrti svého otce. Nyní zaujímá jeho místo. Má ducha, ale je příliš výstřední.“

„Obejmi mne, drahý příteli,“ řekla jsem vrhající se mu do náručí; „jsi mým bohem a u tvých nohou chci žít věčně.“

„A propos,“ řekl mi Saint-Fond, když jsme vstali a posadili se na pohovku, „zapomněl jsem ti říci; že mne král miluje víc než dříve; dokázal mi znovu svou přízeň.“

Dělalo mu starost, že mám mnoho dluhů a daroval mi proto dva miliony; dám ti z nich polovinu.

Drž se stále mých zásad a služ mi stále dobře; pozvednu tě k nejvyššímu postavení. Chci, abys byla mou otrokyní a zároveň bohyní ostatních. Nic mne tolik

nedráždí, jako tato myšlenka. Julietto, dnes provedeme něco hrozného, že ano, můj anděle!“

„Hrozné ukrutnosti!“

Líbal mne na ústa a při tom mi dole třel poštěváček.

Líbala jsem ho bez přestání. Těžíc z jeho opojení a dobré nálady, dala jsem mu podepsat zatykač na Elvířina otce, jenž mi ji chtěl odvésti, a dobyla jsem ještě několik důkazů jeho přízně, z nichž mi každý vynesl pět až šest tisíc franků.

Saint-Fond se probudil asi v pět hodin. V saloně bylo vše připraveno podle mého rozkazu. V pravé části skupiny stála tři děvčata určená pro orgie, nahá, ozdobená jen růžovými věnci – všechna byla urozená a krásná. Byla unesena z kláštera.

První, Louise, bylo 16 let. Bylo to neobyčejně zajímavá blondýnka.

Druhá se jmenovala Helena, byla stará 15 let. Měla elegantní tailii, kaštanové vlasy, oči a ústa jako bohyně lásky a byla by z nich nejhezčí, kdyby ji nebyla předčila třetí, Fulvia.

S touto skupinou kontrastovala nešťastná rodina, rovněž nahá, ale pokrytá černým flórem. Otec s matkou si leželi v náručí. U jejich nohou seděla rozkošná Julie. Nahé údy měla spoutány řetězy, jež ji zraňovaly. Její levý prs byl úplně rozedřen. Mezi nohama paní de Cloris byl jiný řetěz, jenž dráždil její stydké části. Delcour, kterého jsem oblékla do odporného kostymu démona a jenž byl opatřen nutnými nástroji k popravě, držel konce řetězů a občas jimi trhal a rozdíral části jimi ovinuté.

Čtyři mé služky stály jako Venuše Kalipygos a ob-
racely zadky k Saint-Fondovi. Měly na sobě jen bílé
a hnědé závoje.

„To je božské,“ řekl Saint-Fond, když se probudil,
„na tom všem poznávám ducha a fantasii Juliettinu.“

„Ať mi předvedou obviněné,“ pokračoval; lízal při
tom úd Montalmův a svíral krásnou zadnici Palmi-
řinu.

Skupina, vedena Delcourem, se přiblížila.

„Jste všichni tři obžalováni z velkého zločinu,“ pra-
vil ministr, „mám od královny tajný rozkaz vás ihned
popravit.“

„Tento rozkaz je nesprávný,“ odpověděl Cloris,
„já i moje rodina jsme nevinni – a ty to dobře víš, ni-
čemo.“

„Ano, vím to dobře; jsme-li opravdu vinni, pak ať
jsme souzeni a ne vydáni na pospas chlipné krutosti
tygra, jenž nás mučí jen pro ukojení svých nečistých
vášní.“

„Delcoure,“ zvolal Saint-Fond, „přitáhněte mu ře-
těz.“

Silným trhnutím katovým se natrhlo ohanbí ženino,
dceřin prs a otcovo stehno, až prýštila krev.

„Příliš jste přestoupili zákon,“ pokračoval Saint-
-Fond, „jehož se dovoláváte, než aby vás nyní mohl
ochránit. Připravte se na smrt.“

„Zabiji ho vlastnoručně,“ řekl Delcourovi, „chci se
nasytit jeho krve.“

Pak se pustil do zatčené ženy.

„Ach, můj pane,“ naříkala ta ubožačka, „čím jsme si zasloužili tak barbarské zacházení?“

Nejdřív rozvázali paní de Cloris a předvedli mu ji.

„Ty kurvo, pamatuješ se, jak jsi byla vůči mně upejpavá?“ Dnes tě užiji stejně, má drahá!“

Brutálně ohmatával její vnady. Obráběl ji zepředu před jejím manželem, jemuž lízal při tom úd. Hrabal se s rozkoší v prsech nešťastnice a rozohňoval se na ní zuřivě. Rval a kousal ji, až tekla krev.

Na můj rozkaz byl Cloris přivázán na pohovku s roztaženými stehny.

„Delcoure, dejte mu provaz okolo krku, a kdyby se bránil, přitáhněte, až pojde!“

Pozorovala jsem ho a řídila jsem celý obřad. Nešťastník ani nepromluvil. Po jeho levé straně byla ňadra matčina, napravo hezký zadek jeho dcery.

Sotva vnikl Saint-Fondův úd do zadnice, po níž toužil, začal bodat nožíkem do nabízejících se vnad, postavených tak, že prýstící krev obou žen tekla na hlavu otcovu.

„Ještě nejsem spokojen,“ řekla ta nestvůra, „budu bičovat děvče a jeho rodiče je budou držet. Julietta a Delcour nasadí ústí pistole na jejich spánky. Pohnou-li se, prostřelte jim lebky!“

Vzala jsem si na starost matku. Ubohá Julie byla nejdřív zbičována metlami, pak zmrskána karabáčem, při čemž až stříkala krev.

Pak se vrhl na otce a zpracoval ho bičem propletným železnými hřeby, až byl úplně zalit krví.

Pak jsme chytli matku, položili ji s roztaženými nohama na pohovku a mrskali ji karabáčem, míříce hlavně na vnitřek její pochvy.

Cloris zuřil vztekem, ale neodvážil se otevřít ústa. Byl spoután a nemohl se bránit.

Děvče bylo vyzdviženo a Saint-Fond poručil katovi, aby je zpracoval ze předu a sám s ním prováděl sodomii.

Přemluvila jsem nešťastného otce, jež jsem rozvázala, aby se pokusil sebe i svou rodinu zachránit tím, že Saint-Fonda zpracuje odzadu. Pečlivě jsem mu honila úd a dosáhla jsem plného úspěchu.

Saint-Fond, okouzlen, že cítí v zadku tak skvostný úd, se mrskal jako ryba, hodíme-li ji zpět do vody.

„Je božský a snad dostane milost,“ řekl Saint-Fond, „dopustí-li se na své dceři sodomie.“

„Není tisíckrát lepší,“ ptala jsem se Clorise, „udělat to své dceři, než ji zabít?“

„Zabte ji!“

„Váš odpor znamená její smrt. Zemře, zůstanete-li tvrdohlavým.“

„Kupředu!“ řekl Saint-Fond, „zabme ji, když jí to nechce udělat.“

Tento krutý rozkaz ho přiměl k poslušnosti.

S jedné strany jsem přiblížila Juliin kříž k jeho penisu a s druhé jsem vstrčila strašný úd do jejího zadku.

Mé úsilí bylo korunováno úspěchem. Cloris páchal krvesmilství, aby zabránil vraždě dítěte.

Mezitím musila Delia mrskat Saint-Fonda. Týral zadnici matčinu a líbal zadní tváře jednomu lokajovi. Dal se pak od něj obrábět zezadu a vzal si na mušku zadnici Delcourovu.

„Nuže,“ pravil, zpěněn chlipností, „podívejme se nyní, s jakými mukami je usmrtime. Chtěl bych něco strašného. Delcoure, tvá fantasie se dnes musí překonávat; tento neřád musí podstoupit pekelná muka.“

Políbil Fulvii; zřejmě ho rozpalovala nejvíce.

„Delcoure, svěřuji ti toto malé, hezké stvoření; jak se bude pěkně vyjímat na kole, jak chlipně vzrušující bude pohled na její rozedranou zadnici!“

Při těch slovech ji asi šestkrát kousl na různých místech až do krve; jedno kousnutí jí urvalo bradavku levého prsu, již ten ničema spolkl. Svůj úd jí na chvíli strčil do zadku; pak se zmocnil údu Delcourova a sám jej zavedl do právě opuštěné díry. Zatím rval nehty zadnici a prsy dívčiny a lízal prýšticí krev; poručil přistoupiti Palmiře a řekl jí: „Vidíš, tak zacházím se ženou, jež mne vzruší.“

Po těch slovech jí vstrčil úd do zadnice, pak si musila vylézt na židli, aby ji měl stále před očima. Delia musila zaujmout stejnou polohu; potom se musily tři oběti se skupit okolo něj. Klekly si a on je chytil za hrdla, zatím co mu Blaisine třela úd. Bodal pučící ňadra tří nešťastnic, a uříznuv je nožem, spálil rány žhavým železem.

Stupňovala jsem jeho vzrušení tím, že jsem se dala Delcourem obrábět zezadu a každou rukou jsem třela úd jednomu sluhovi. Dal svázat klečící oběti zády k sobě a zbičoval je karabáčem. Palmira musila být se svým zadkem stále po ruce. V pauzách se naň vždy vrhl a líbal jej. „Kupředu,“ křičel, „mám ještě chuť na trochu bičování.“

Sedm žen bylo přivázáno k sloupům. Ve zdvižených rukou držely kříže. Nohy čtyř tribadek spočívaly též na křížích. Tři oběti stály na koulích posetých hroty, takže se rozdíraly vahou vlastního těla. Jejich prsy byly staženy strunami, které se jim zařezávaly do masa. Nad hlavami jim visel ostře špičatý hřeb, který se jim podle Saint-Fondovy chuti do nich zabodával; mohl jej pomocí pera regulovat. Ostatním byly podobné hřeby namířeny proti očím.

Saint-Fond použil nejdříve metly; dal obětem po stu, tribadkám po padesáti ranách. Pak přišel na řadu bič se železnými hroty: 200 ran dostaly oběti, tribadky 10. Nato rozehrál Saint-Fond hřebíky. Oběti bodány se všech stran, vyrážely řev, který by pohnul každým mimo nás.

Saint-Fond, jenž již sotva udržoval své semeno, dal si předvésti šestnáctiletou Louisu, již chtěl znásilnit první.

Líbal ji, lízal a hladil její zkrvavělý zadek a dal si od ní lízat řiť. Pak ji předal Delcourovi, jenž jí nejdřív vstrčil svůj penis do obou otvorů a pak na ní provedl čínský trest smrti, spočívající v tom, že ji za živa roztr-

hal na 24 tisíc kusů. Saint-Fond pozoroval scénu, sedě na kolenou jednoho z lokajů.

Mezi nohama držel Helenu, jež nyní přišla na řadu. Její mučení spočívalo v tom, že jí byly vypíchnuty oči a všechny údy za živa zlámány. Zatím co ji Saint-Fond obráběl zezadu, dorazil ji Delcour. Její mozek vystříkl Saint-Fondovi na nos a pokrýl mu celý obličej.

Jak mohla rozkošná Fulvia, obklopena krvavými zbytky svých družek, pochybovat o svém údělu?

Saint-Fond jí ukázal kolo.

„Podívej se, co na tebe čeká. Nechali jsme ti to nejlepší.“ Vyrážela strašný řev, když ji Delcour přivazoval na kolo, které se pomalu začlo otáčet.

Saint-Fond, obsluhován dvěma lokaji, strčil při každém otočení svůj úd do zadnice Delcourovy. Brzy jsme ze zdvojnásobeného křiku poznali stupeň bolesti naší oběti. Saint-Fond, vyčerpán vši tou ukrutností, vystříkl konečně své semeno do Palmiřina nádherného zadku. Zároveň lízal Delcourův a poplácával jednou rukou můj a druhou Montalmův zadek a díval se, jak Delii bičovaný lokaj obráběl Blaisinu.

Pak spal ten arcilotr klidně plných deset hodin, jako by byl provedl nejzáslužnější činy, nerušeně a bez nejmenší známky neklidu.

Uplynuly dvě měsíce bez jakýchkoli zajímavých událostí. Právě jsem dosáhla osmnácti let, když jednou

přišel ke mně Saint-Fond a řekl mi, že navštívil obě sestry paní de Cloris v Bastille; zdá se, že mladší je neobyčejně krásné stvoření.

„Nuže,“ řekla jsem, „z toho by mohl být zase výlet na venek?“

„Ovšem!“

„A stařec?“

„...z toho by mohla být pěkná omáčka.“

„Dobrá, ale nepozná ředitel vězení, když mu odejdou najednou tři vězňové?“

„Lehko je nahradíme. Nejdříve příbuzným Clairvilové, jenž jí vyčítá její život a nechce se s ní pro její ničemnosti stýkat. Pokud se týče ostatních dvou, ručím vám, že do týdne jsou vystaveny zatykače.“

„Zítرا odcestuj, Julietto, a vezmi Clairvilovou s sebou.“

„Ještě něco chybí,“ řekla Clairvilová, když jsem jí sdělila ministrův úmysl.

„Tato mladá děvčata mají milence; ty musíme unést též a obětovat je společně. Z takových situací se dá čerpat nekonečně mnoho chlipných detailů.“

Pospíšila jsem k ministrovi a sdělila jsem mu myšlenku paní Clairvilová. Schválil ji; věc byla o týden odložena, aby bylo možno vypátrat milence.

Pátrání po nich bylo Saint-Fondovi pramenem nových požitků.

Šel do Bastilly a sám se každého děvčete zvlášť vyptával. Jen tím, že v nich dovedl obratně vzbudit

současně naději i strach, se mu podařilo dozvědět se, že mladší sestra Clairvilová, slečna Faustina, má za milence mladíka stejného věku jménem Dromona a její sestra, dvacetiletá Felicita, zadala své srdce Delnorovi, o dvě léta staršímu, nejkrásnějšímu muži Paříže.

Během čtyř dnů byli oba mladíci falešně nařčeni. Tyto nové oběti strávily v Bastille jen noc a již v příští byly dopraveny na mé venkovské sídlo, kde na ně jejich dámy již čekaly.

Přijaly jsme je s Clairvilovou a zavřely jsme je odděleně. Zatčení nevěděli jeden o druhém.

Po důkladném jídle jsme se odebrali do salonu, kdy bylo vše připraveno pro plánovité mučení.

Saint-Fond obráběl Clairvilovou zezadu, líbaje mi při tom zadnici. Pak spáchal sodomii se mnou.

„Kupředu, do práce,“ řekl, „takto bych byl příliš brzy hotov. Vy obě máte zadky, jimž nemohu odolat.“

„Saint-Fonde,“ řekla Clairvilová, „musím tě poprosit o dvě laskavosti: za prvé ti ukáži ukrutnost, jakou si nemůžeš, můj milý, ani představit. Cítím v sobě zvláštní schopnost. A za druhé: Přenech zavraždění obou mladíků mně. Víš, že mučení mužů je mou oblíbenou vášní. Chci si pochutnat na mučení obou krasavců; snad více než ty na zavraždění jejich milenek.“

„Clairvilová, vy jste netvor!“

„To vím, můj milý. Zahanbuješ mne však, že mne vždy předstihneš.“

Protože chtěl Saint-Fond vidět čtyři milence jednotlivě, přivedli nejdříve Dormona, milence mladší sestry Faustiny.

„Mladíku,“ řekla Clairvilová, „stojíte tu před svým pánem. Jen úplná poddanost a svědomitá pravda mohou ulehčit vaše postavení. Pomyslete si, že váš život je v jeho rukou.“

„Ach,“ vzdychal nešťastník, „nemám, co bych řekl, madame, neboť absolutně neznám důvod svého uvěznění a nechápu, proč k němu došlo.“

„Nebyl jste vyhlédnut Faustině za muže?“ ptala se Clairvilová.

„Měla být štěstím mého života!“

„Nadšení, které bývá ve vašem mládí projevováno,“ pravila Clairvilová, „zničilo již mnoho lidí. Ostatně jde o něco jiného. Přivedli jsme vás sem, abychom vám řekli, že vaše Faustina je tu též a že vás čeká odměna a milost ministru, zřeknete-li se jí.“

„Nezasloužím si milosti, neboť jsem nespáchal zločin,“ řekl mladík hrdě.

Po těch slovech se na mladíka vrhla Clairvilová s oběma starci a v okamžiku byl nahý a spoután.

Přivedli ho tak k Saint-Fond, jenž dlouho a důkladně prohlížel jeho pěkný zadek.

„Ha,“ zvolal nešťastný Dormon, když pochopil, pro jakou hru byl uvězněn. „Byl jsem oklamán, jsem mezi lotry!“

„Můj pane,“ řekla Clairvilová, „to vám brzy dokážeme.“

Po několika bohaprázdnostech mne pověřili přivedením Faustiny.

Sotva byl někdo krásnější a zajímavější než ona. Jaké nové vnady jí propůjčil její stud, když viděla, jak je přijata!

Omdlela skoro, poznavši v předmětu laskání Saint-Fondova a Clairvilové svého milence.

„Uklidněte se, krásný anděli,“ řekla jsem jí, „trochu tu sviňáčíme, mé srdce, a jsme nestydatí; ukážete nám svůj krásný zadek a my vám nabídneme náš.“

„Ale co to vše znamená? Smilování, kde jsem – vysvětlete mi!“

„Jste u ministra, svého strýce a přítele.“

„Víte, jak je vaše chování pro něho urážlivé. Buďte proto poslušná a vlídná, může zase vaše věci urovnat.“

„A Dormon se dovedl poddat?“

„Ach,“ odvětil nešťastný mladík, „jsem stejně jako ty obětí násilí. Ale po dnešním zahanbení čeká na nás brzy den pomsty.“

„Zanechte své hrdinské pózy, mladíku,“ řekl Saint-Fond a udeřil ho prudce do zadnice, „vaše ohnivá výmluvnost vaší milence jen více uškodí.“

Největší rozkoš Clairvilové nespočívala v mučení žen, dávala ve svých sklonech přednost týrání mužů. Ač mu zatím nic nedělala, přece ráda viděla jeho trýznění. Stála vedle Dormona a třela mu jej, pozorujíc se

zlou zvědavostí Faustino zahanbení; udělovala nám dokonce v tom ohledu rady.

„Kupředu,“ řekl Saint-Fond, musíme spojit ty, kteří se těšili na brzký svazek manželský. Nejsem tak krutý,“ dodal ironicky, „abych pánům nevyhověl. Clairvilová, ty je zatím připrav, já naladím dámy.“

Přiznám se, že jsem nečekala tento postup. Strach, starost, neklid a strašné naříkání obou milenek přece jim nemohlo dodat chuti k lásce. Tu uskutečnil se nesporně největší zázrak přírody, jejíž moc triumfovala nade vším neštěstím: Dormon ohnivě obráběl svou milenkou. Nutit jsme musili pouze ji. Ať jsme ji jakkoliv dráždili a laskali, její duše zůstala uzavřena a nedosáhli jsme ničeho, mimo slz a zoufalství.

„Tak to mám rád,“ řekl Saint-Fond, „nestojím příliš o výraz radosti v obličejí ženině; dávám přednost bolestnému výrazu. Ten aspoň není klamný.“

Zatím tekla krev, neboť byly prvničky protrženy.

Podle přání Clairvilová držel Dormon Faustinu tak, že se přes něj nakláněla. Následkem toho se nám ukazovaly nádherné zadní tváře dívčiny.

„Držte ji tak stále,“ řekl Saint-Fond jedné služce, „zatím co je zpracovávána zepředu, udělám si s ní trochu sodomie.“

Podářilo se to znamenitě, ale děvče, jež dosud něco takového ani neznalo, hrozně křičelo.

„Mladíku,“ řekl Saint-Fond, „chci od vás něco neobvyklého, co se vám asi bude zdát hodně barbarským, ale

přece jen je to jediný prostředek k záchraně vaší milé. Dám ji připoutat ke sloupu a vy jí metlou rozsekáte zadek.“

„Nestvůro, jak se můžeš odvážit učinit mi takový návrh?“

„Je vám její smrt milejší? Neposlechnete-li mne, zemře ihned!“

„Ach, jak se mám rozhodnout? Nemáte pro mne něco snazšího než tuto bezbožnost nebo smrt mé milenky?“

„Jsi slabší,“ odpověděla jsem, „proto se musíš poddat. Učiň, co ti navrhuje, jinak bude tvá milenka před tvýma očima probodnuta.“

„Musíte se na věc dívat s tohoto hlediska,“ pravil Saint-Fond, zasazuje jí deset silných ran přes bílou zadnici.

„Ach, můj pane, nemohu...“

Protože jsme ho však stále nutili a Clairvilová křičela, že ji zabíjí jen svým odporem, dal se Dormon přece do práce; ale jak slabošsky! Saint-Fond mu musil vésti ruku a podpírat ho. Můj milenec ztratil klid a vbodl do chvějících se prsů Faustininých dýku; Dormon zdvojnásobil sílu – a omdlel.

„K čertu!“ vykřikl Saint-Fond, „vidím, že to nepůjde bez přinucení; laskavost není nic platná.“

S tím se vrhl na nastavenou zadnici; za pár minut byla pokryta krví. Při tom byl spáchám jiný zločin: Clairvilová, nemyslíc na to, aby Dormonovi pomohla, mučila ho s všemožnou krutostí.

„Mstím své pohlaví,“ křičela a trýznila Dormona stejně jako Saint-Fond Faustinu.

Oba nešťastníci byli za chvíli v odporném stavu. Musím doznat, že jsem ještě Clairvilovou dost neznala: její krutost mne přiváděla v úžas. Když jsem však spatřila, jak si potírá obličej krví své oběti, jak jí líže a pije, jak jí zuby vykusuje celé kusy masa, jak si tře pošťváček o krvavé rány, které sama způsobila – pak teprve jsem viděla, jakým je zvířetem. Když na mne křičela: „Dělej to taky tak, Julietto!“ dala jsem se strhnout hrozným příkladem té kanibalky, a snad ještě spíše silou své fantasmie, a přiznávám se, přátelé, že jsem ji napodobila.

Saint-Fond nechtěl nic většího podniknout, dokud nepřijde druhý pár. Zatím jsme je pevně spoutali.

Druhému páru, Delmorovi a Felicitě, byl určen stejný osud, jen s tím rozdílem, že měl být postup zcela obrácený.

Felicita, opravdu krásná dívka, trochu bělejší než její sestra, měla stejně krásné formy a velmi výrazné oči. Měla víc energie než její sestra, zase však Delmor méně než Dormon.

Když náš ničema i druhou zprznil zezadu, vystříkl své semeno do krásného zadku Delmorova, při čemž rval rozkošné prsy Felicitiny. Nyní seděl klidně mezi Clairvilovou, jež s ním filosofovala, a mnou, jež jsem mu jej třela, a radil se s námi před spoutanými oběťmi o jejich osudu.

„Jsem katan této rodiny,“ řekl, „tři jsem zde již popravili, dva jsem dal zabít na venkově; jednoho otrávit

v Bastille a doufám, že ani tito čtyři nám neujdou. Takové účtování je rozkošné.“

Nešťastníci slyšeli naše řeči, viděli naši otevřenost vůči sobě – a neumírali.

Delcorem vynalezené kolo na mučení bylo přineseno. Saint-Fond je pozoroval a úd se mu mohutně ztopořil při myšlence, někoho do něho vplést. Pak to zvíře vyložilo hlasitě vlastnosti tohoto pekelného nástroje a řeklo, že děvčata musejí losovat, která z nich má být do kola vpletena.

Clairvilová byla proti tomu. Řekla, že jí musíme dopřát potěšení, aby na něm nejdříve viděla muže, protože na dívce již je jednou vyzkoušela. Žádala o Dormona, jenž jí pomátl hlavu.

Ministr pravil, že dámy mají míti přednost, aby zemřely první při tomto novém mučení. Přece však se podrobil. Při losování dostal černý lístek Dormon.

„Obejměte svou nevěstu,“ řekl můj milenec, rozvazuje Dormona, jemuž nechal spoutány jen ruce a nohy. „Polibte ji, bude vás po celou dobu vaší popravky pozorovat. Slibuji vám, že jí to zatím udělám zezadu.“

Saint-Fondův úd byl neobyčejně ztopořen. V jeho tváři bylo vidět barbarskou krutost. Ruku měl stále na zadnici své oběti.

„Kupředu, zatracený lumpe,“ řekla Clairvilová, plna radosti, že ho uvidí v takovém stavu. „Saint-Fonde,“ pokračovala ta megera, „máme tu málo mužů a chtěla bych, aby mi to někdo udělal, zatím co bude Dormon dodělávat.“

„Jeho milenka ti ji bude honit,“ řekl Saint-Fond, „a já ti posloužím zezadu.“

„Poteče krev na nás?“

„Zajisté“

„Tedy do práce,“ řekla Clairvilová, „polib mne, kuřevníku, než půjdeš na smrt!“

Protože odporoval, vytřela si o jeho nos zadek. Pak mu bylo dovoleno obejmout svou nevěstu, rozplývající se v slzách.

Clairvilová mu jej třela a Saint-Fond lechtal poštěváček mladému děvčeti. Na konec ho služky přivázaly na hrozná kolo.

Faustina byla položena na Clairvilovou a musila ji třít; při tom mě má přítelkyně líbala a lechtala.

Saint-Fond obráběl Faustinu zezadu. Brzy jsme byli všichni zakrváceni. Děvčátko neslo toto divadlo až do konce: zemřelo, zničeno bolestí.

„Ještě okamžik,“ vykřikl Saint-Fond, „ta kurva snad zemře bez mého přičinění.“ S těmi slovy se vystříkl do jejího mrtvého těla.

Clairvilová, jež svírala Delmorův šourek, zatím co jsem ho bodala jehlou do zadnice, byla za pustého hulákání třikrát ukojena než Dormon zemřel.

Zbývala nám již jen Felicita se svým ženichem.

„K ďáblu,“ řekl Saint-Fond, „na mučení této kurvy se musím odškodnit. Prve viděla dívka umírat svého milence, nyní to bude obráceně.“

Byla odsouzena k nabodnutí za živa a Saint-Fond jí vlastní rukou vrazil do řiti tyč, jež opět vyšla ústy.

„Příteli,“ řekla Clairvilová, „prosím tě, dopřej mi výběr mučení této poslední oběti. Zdá se mi, že se ten chlap podobá Ježíši Kristu a chci s ním naložit podle toho.“

Myšlenka vzbudila mnoho veselosti.

Za Saint-Fondova tete-ř-tete s obětí byly pečlivě vykonány přípravy.

Popis mučení byl položen na zadnici jedné služky a já jsem předčítala a vedla jednání. Mladíkovi se nyní vedlo zle.

Clairvilová, Saint-Fond a druhá služka prováděli mučení. Přibili ho na kříž. Utrpěl stejné rány, jaké zasadili chytří Římané Galilejskému. Probodli mu bok a korunovali ho trny. Dali mu pít z houby. Když jsme viděli, že neumírá, obrátili jsme ho. Neznám muk, jichž by byla jeho zadnice ušetřena; bodali jsme ji, pálili a rozdírali.

Konečně Delmor, šilící bolestí, zemřel.

Clairvilová a Saint-Fond byli současně hotovi.

Po těchto bezbožnostech následovala bohatá hostina.

Po čase přišla ke mně Clairvilová a navrhla mi zvláštní podnik. Byly právě Velikonoce.

„Pojď se mnou ke zpovědi.“

„Zbláznila jsi se?“

„Nikoliv, ale myslím na to již dlouho. A chtěla bych to s tebou provést.“

„Proč?“

„V karmelitánském klášteře je mnich – krásný jako den. Toužím po něm již půl roku. Chci si s ním zamrdat. Půjdeme k němu ke zpovědi a rozpálíme jeho smysly nejdivočejšími detaily; jsem přesvědčena, že nám sám učiní nabídku a ukáže způsob a cestu, jak se k němu dostat. Pak ho důkladně vypumpujeme.“

„Zpověď, která svádí karmelitána, je dobrý nápad,“ řekla jsem nyní.

„Ale profanování hostie by mi bylo stejné, jako spálení kousku papíru.“

„Správně, ale papír je pouhým papírem a na kousku hostie lpí náboženské uctívání celé Evropy.“

Jely jsme kočárem. Naše bezvadné toalety se zřejmě hodily k našemu chování a páter Claudius, jehož jsme si daly zavolat, nás pokládal ve zpovědnici za dvě zbožné kajícnice.

Clairvilová začala.

Ubohý karmelitán byl hned v ohni.

Pak jsem se dala do práce já.

„Oh, můj otče, mějte se mnou slitování, musím se vám vyznat ze strašných zločinů.“

„Odvalu, mé dítě. Bůh je dobrý a milosrdný. Co se stalo?“

„Oh, mé nemravnosti a výstřednosti se denně opakují. Roztrhla jsem přes své mládí všechna pouta a odvrátila jsem se od Nejvyššího. Protože mne nyní nezná, potřebuji vás jako prostředníka. Budete se chvěti z mých hříšných vášní.“

„Jsi provdána?“

„Ano a denně svým nevázaným životem prohřešuji se proti svému choti.“

„Milenec, toť bláznovství.“

„Všechny druhy neřestí s muži i se ženami...“

„Jsi vášnivá!“

„Nenasytná, můj otče. Žene mne to na dráhu hříchu přes všechnu pomoc, již mi poskytuje náboženství.“

„Mám se vám vyznat? Dokonce i v této chvíli ruší akt milosti myšlenka, že jsem s vámi sama. Hledám boha před jeho soudnou stolicí a nalézám rozkošného muže, jemuž bych se hned poddala.“

„Má dcero,“ řekl úplně poblázněný ubožák, „tvůj stav mne bolí, lituji tě. Jen veliké pokání...“

„Oh, největší by bylo, kdybych tě již nesměla spatřit. Božský muži, tvá řeč se dotýká mého srdce místo rozumu a nalézám vzrušení, kde jsem hledala klid. Sejděme se někde jinde. Opusť toto prostředí, které mne naplňuje strachem. Přestaň na chvíli být sluhou božím!“

Bílá a plná prsa, která jsem mu obratně ukázala, vlhké oči a touha, která ho měla přesvědčit o mém stavu, účinkovaly.

Byl celý bez sebe.

„Sladká ženo,“ řekl zaníceně, „vaše přítelkyně mi učinila podobné návrhy, k jakým mne vedou vaše oči, a hořím touhou po jejich provedení. Jste sirény, okouzlující sladkou řečí.“

Pryč z kostela! Mám tu poblíž pokojík a tam se vás pokusím uklidnit.“

Pak zavřel zpovědnici a vzal Clairvilovou za ruku. Odešli jsme rychle.

Byla již temná noc. Claudius nám řekl, abychom ho opatrně na 20 kroků sledovaly. Brzy jsme přišli do zastřeného a tajemného domku, kde nás mnich pohostil piškoty a likéry.

„Rozkošný muži,“ řekla Clairvilová, „zanechme všech těch mystických řečí. Chceme si s tebou obě zamrdat. Zasměj se s námi naší lsti a uspokoj nás. Zbožňuji tě už půl roku a poslední dvě hodiny myslím jen na tvůj ocas.“

Vyhrnula si sukně

„Vidíš, co ti nabízím. Je brouček hoden svého ptáka?“

Při tom se vrhla na postel a rychle se ukázal mohutný stožár.

„Nebesa, to je nástroj, Julietto,“ řekla Clairvilová a třásla se chlipností. „Popadni toho kozla a veď jej k útoku.“

Stalo se jí po vůli.

Šíp zmizel rychle v pochvě, která již byla čtvrt hodiny vlhká touhou po něm.

„Oh, milí přátelé, chcete-li mít krásný vzorek údu nebo stojanu, obraťte se na karmelitána.“

Claudiův úd byl 9 coulů tlustý a 13 dlouhý. Sotva jsem objala oběma rukama jeho strašnou hlavu. Zázrakem přírody měl tři kulky. A byly plné, jako oteklé.

Sotva pronikl Clairvilové do pochvy, vystříkly celé proudy. Claudius mne třel prsty, zatím co s ní obcoval. Když přestal, zůstala Clairvilová ležet. Onanovala se v očekávání příští soulože.

Ztopořil se mu hned znovu.

Claudius se vyhnul mé ruce a chtěl sám vniknouti do nabízené mu dírky.

„Nikoliv,“ vykřikla Clairvilová a odmítla žár svého ctitele. „Julietto, povzbuď mi chuť, nech mi jej tančit na poštěváčku.“

Claudius se podvolil těmto přípravám. Konečně, jako běžec, který spatří cíl, se utrl a ponořil se do propasti. Položil mne při tom vedle Clairvilové a potom s ní vší silou obcoval a mne velmi obratně rozdražďoval.

„Roztrháš mne, Claudie,“ křičela Clairvilová zuřivě, „ó, božský ptáčníku, nevydržím tvých nárazů, každý mně vyhání z těla proudy šťávy. Líbej mne aspoň a strkej mi jazyk do úst tak hluboko, jako ocas do pochvy.“

„Ó, ďáble, jsem již zase hotova, nedělej to po mně,“ odstrkovala ho, „zadrž, musíš mi to udělat ještě víc-krát.“

Nešťastník se však nedovedl ovládnout a byl dvakrát hotov. Vystřebala jsem mu z údu pěnivý proud na Clairvilinu kundu.

„U všech kurev,“ vykřikla Clairvilová a zdvihla se, „ten chlap mne dorazil. Julietto, ty ho nesneseš.“

Přece se však vzpamatovala a chytla jeho úd. Aby jej sluhovi páně ztopořila, pokoušela se o lízání, ale tento stožár se jí nevešel do úst. Konečně si pomohla jinak: vstrčila mu dva prsty do zadnice. Je to osvědčený prostředek pro lidi zvyklé souložit zezadu.

Na otázku Clairvilové se Claudius přiznal, že také v mládí se svým společníkem...

„Nu, dobrá, to můžeme potřebovat,“ řekla Clairvilová a odkryla mnichovi zadek; políbila jej a začala lízat.

„Ano, uděláme ti to odzadu!“ a ukázala mu gode-mické. „Tvá milenka se stane tvým milencem. Mrdejte, přátelé, dám mu to zezadu a pak nám to může, bude-li mít chuť, oplatit. Podívej se,“ řekla a odkryla si zadnici, „tohle má stejnou cenu jako kunda, kterou máš v práci. Vzhůru, ničemo, a omrdej tuto novicku, která se ti prve zpovídala. Za trest jí to udělej, ty šoustači, a hlavně stejně dobře jako mně.“

Ležela jsem na posteli s roztaženým nohama a s ol-tářem připraveným k zasvěcení. Ale ač jsem to ve svých výstřednostech přivedla již daleko a ač jsem již užila nejpěknějších mužských údů Paříže, tento jsem přece nepojala bez přípravy.

Clairvilová měla se mnou soucit.

Navlhčila jazykem mnichův nestvůrný žalud a moje stydké pysky. Pak mi vstrčila ruku pod zadnici, aby ji přiblížila tomu hromotlukovi, a druhou zaváděla

mohutný stožár do mé přední dírky. Claudius, odvážný po prvních vítězstvích, sevřel mne vši silou kolem boků, potil se a s pěnou u úst dostal se dovnitř. Jeho úspěch mne však stál krev. Bylo to, jako bych dosud byla pannou. I bolest jsem měla tutéž. Brzy se však změnila v nejsladší rozkoš a pochutnávala jsem si na každém nárazu. Obdařily jsme mnicha rozkoší a pak jsme ho dali zajmouti. Když se mu pak jeho úd po prvé vzpřímil, uřízla mu jej u samého břicha a dala si jej chirurgem preparovat. Tak získala nejkrásnější a podivuhodné godemické, jaké jsem kdy v životě viděla. Claudius vydechl za strašných muk svou duši a Clairvilová tato muka v své chlipné zuřivosti zesílila až k šílení. „Nuže,“ řekla mi ta děvka, když nás zalil svým semenem, „neříkala jsem ti, že po porážce toho chlapa mi po něm ještě něco zbude?“

Pak následovala jiná příhoda. Moji lidé mi ohlásili asi pětáctyřicetiletého muže; je prý ve velké bídě a neústupně prý prosí o milost, aby se mnou mohl nerušeně promluvit. Nejdříve jsem mu vzkázala, že nejsem zvyklá přijímat lidi jeho druhu a že, když má doporučení ministrovo, mi má poslat krátké memorandum a pak že uvidím, co se dá dělat. Cele tvrdošíjný žebrák neodcházel. Spíš ze zvědavosti než z jiného důvodu jsem ho pustila konečně do salonu, v němž jsem obvykle udílela audience, a poručivši svým lidem, aby se nevzdalovali, připustila jsem návštěvu té nové osobnosti.

„Mé jméno je Bernole, madame,“ řekl neznámý, „a vím, že jste je nikdy neslyšela, ale znal jsem velmi dobře vaši matku, kterou jste bohužel brzy

ztratila. Říkám ,bohužel, neboť přes skvělý život, jaký vedete, by vám přece nebyla trpěla vaše nevázanosti a výstřednosti.“

„Můj pane,“ přerušila jsem muže, „tón, jakým začínáte, je tuším nevhodný, chcete-li prosit o pomoc.“

„Jen pomalu, Julietto,“ odvětil Bernole, „žádám o pomoc a je velmi pravděpodobno, že mám také právo užítí tónu, který se vám nelíbí.“

„Nuže, pane, ať jste kdokoliv, poslyšte...“

„Slyšte raději sama, Julietto, že, žádám-li vás o pomoc, prokazuji vám tím velikou čest. Prohlédněte si tyto papíry a uvidíte, slečno, že pomoci potřebuji a že mám na ni právo.“

„Nebesa, co to vidím, zvolala jsem, prohlédnuvši doklady. „Cože? Moje matka se provinila! A s vámi!“

„Ano, Julietto, jsem vaším otcem,“ odpověděl důrazně Bernole, „mně děkujete za svůj život. Jsem bratranec vaší matky a byl jsem rodiči pro ni určen. Tu se nahodil výhodnější sňatek, který ona přijala, ač byla se mnou těhotna. Jen mně děkujete za svůj život a černé znaménko na prsou dokazuje, že mám pravdu. Máte je též, Julietto?“

„Zajisté, pane!“

„Tak poznej přece svého otce, ty chladná, bezcitná duše! Váháš-li ještě, přečti si tyto doklady, aby ses přesvědčila. Po smrti tvé matky – vím, byla to těžká smrt – přivoděná darebáctvím jistého Noirceuila, s nímž jsi se spustila, ač jsi o všem věděla, a jenž by byl zítra zničen,

kdybychom měli důkazy, tedy po její smrti se na mne hrnulo neštěstí se všech stran. Mé jmění bylo ztraceno, stejně jako jmění tvé matky. Již osmnáct let žiji z veřejné dobročinnosti.“

„Pane,“ řekla jsem krátce, „může být všechno pravda, co mi tu říkáte, ale já v tom nenacházím žádného závazku pro sebe. Mám nezměnitelné zásady, které k vůli vám nemohu měnit. Vracím vám doklady vašeho otcovství. Nedovedete si představit, jak je mi lhostejno, měla-li jsem nějakého otce, nebo ne. Radím vám, abyste hleděl co nejrychleji zmizet, ježto bych vás jinak musila dát vyhodit oknem.“

Současně jsem vstala, abych zazvonila. Bernola se vrhl proti mně.

„Nevděčné dítě,“ zvolal, „netrestej mne za chybu, kterou oplakávám celý život. Nejsi-li mým dítětem, nemáš-li v sobě mou krev a nezasluhuji-li tvé pomoci, dovol, abych svá práva nahradil pláčem bídneho člověka a prosbami.“ Při tom se mi zhroutil k nohám a zalévaje je slzami zvolal: „Julietto, oplýváš bohatstvím a tvůj ubohý otec nemá ani na chleba, ulehči bídu milenci své matky, jedinému muži, kterého milovala, nebo, chceš-li, aby tě Bůh potrestal, zatvrď své srdce nářkům nešťastníka.“

Mé dosud lhostejné myšlenky brzy vzplanuly vášní. Do mého srdce se vplížila krutá chlipnost, jaká mne jímala vždy při myšlence na nějaký hrozný zločin.

„Vysvětlila jsem vám již,“ řekla jsem tomu chudákovi, „že vás neznám a že nikdy nic nedávám žebřákům. Naposledy vás vyzývám, abyste opustil moje pokoje, nechcete-li zhynout v mém vězení.“

Muže popadla jakási zuřivost. Vykřikoval střídavě prosby, nadávky, něžnosti, proklínání i urážky a tloukl hlavou o zem a krví zaléval mou obuv. Tato krev byla moje a to mne bavilo, takže chvíli trvalo, než jsem zazvonila.

„Seberte ho,“ řekla jsem svým lidem, a „ven s ním!“

Uposlechli mne.

Byla jsem rozpálena. Musela jsem se uklidnit v klínech svých žen, které k tomu potřebovaly plné dvě hodiny.

Takové jsou následky zločinu na srdce mého druhu.

Druhého dne u mne obědval ministr s Noirceulem. Ptala jsem se posledního, zda zná jistého Bernola, jenž tvrdí, že byl milencem mé matky a mým otcem.

„Ano,“ řekl Noirceuil, „znám tu příhodu. Měl své statky vedle tvého otce a ztratil je mou vinou současně s ním. Byl velmi za dobře s tvou matkou a není jeho zásluhou, že dosud nejsem oběšen. Tohoto ostnu se musíme zbavit.“

„Zcela jistě,“ řekl ministr, „stačí, aby Julietta řekla slovo a zítra bude Bernole spát v Bastille.“

„Nikoliv,“ řekl Noirceuil, „z toho si uděláme jiné divadlo.“

„Ovšem,“ řekla jsem, „žalář je pro takového ničemu příliš dobrý. Víte, jak jste zpracovali mou duši, a buďte jisti, že se ukáží plody vašeho učení. Chlap musí zemřít mou vlastní rukou.“

„Ó, Julietto,“ zvolal ministr, opojen šampaňským, „podívej se, jak tvůj nápad účinkuje na můj ocas.“

„Budeš mít sílu k provedení toho činu?“

„Přísahám ti to při tomto údu,“ řekla jsem, chápajíc se strašného nástroje, který Saint-Fond vytáhl.

Noirceuil využil příležitosti mého sehnutí a zmocnil se mé zadnice.

„Poslyšte,“ řekla jsem, „zahraji si s ním tak, aby mi to udělal do zadku. Ty a Saint-Fond nás překvapíte a za trest mne přinutíte, abych ho sama zabila. Řekněte to Clairvilové, aby z této sladké ničemnosti také něco měla.“

Oběma se můj plán tolik líbil, že je již nic nemohlo zdržet. Dostala jsem od obou dvojnásobnou dávku do zadnice, neboť má zločinná fantazie je přivedla do extase.

Ihned mi dal Saint-Fond 500.000 franků se slibem, že dostanu ještě jednou tolik, až bude čin proveden.

Pospíšila jsem si na venek a napsala jsem Bernolovi, že se ve mně probudila láska k němu. Řekla jsem mu, že tento div provedl zdravý venkovský vzduch, který mívá na mne vždycky dobrý vliv. Můj muž přijel. Nemůžete si představit můj požitek z jeho oklamání. Byla jsem přímo opojena a mou první starostí bylo, abych mu ukázala všechno své bohatství. Dráždivé laskání dokončilo jeho uchvácení.

Konečně přišel čas oběda. Dala jsem jej připravit stejně pečlivě jako posledně, a jakmile jsme se najedli,

pozvala jsem Bernola na pohovku a nabídla mu svoji zadnici.

Přemožen mými sofismaty ponořil se do ní a hned potom na nás s křikem vrazili Clairvilová, Noirceuil a Saint-Fond.

„Julietto,“ řekl Saint-Fond, „zasluhovala bys, abych tě za tvé zneužití důvěry rozsekal i s tímto netvorem na kusy. Máš jediný prostředek k záchraně, ty nevěrnice: Vezmi tuto pistoli, určenou původně pro tebe; jsou v ní tři kulky, jimiž pošleš tohoto bídníka na onen svět.“

„Nebesa, co ode mne žádáte! Vždyť je to můj otec!“

„Krvemilná sodomistka se lehko stane i vražednicí svého otce!“

„Jaký rozsudek!“

„Musí to být, jinak zemřete oba!“

„Dejte mi tedy zbraň. Vřele milovaný otče,“ zvolala jsem, „odpusť mi vraždu pro násilí, jemuž jsem, jak vidíš, vystavena.“

„Zab mne, potvoro,“ odvětil Bernole, „ale nemysli si, že ti věřím a že zakryješ svůj zločin.“

„Správně, tatíčku,“ řekla se smíchem Clairvilová, „aby ti bylo jasno, věz, že tvá smrt je jejím dílem a přiznej, že má právo učinit neškodným individuum, které přivedlo na svět takovou dceru!“

Připravili jsme všechno. Bernol byl přivázan na židli a hlavu měl deset kroků ode mne. Saint-Fond si lehl na pohovku a vpálil mi svůj úd do zadnice. Noirceuil ho jednou rukou bil a druhou se sám ukájel. „Mám čekat, až budeme hotovi?“

„Ne, odprav ho hned! Jak vystřelíš, poteče s jeho krví současně mé semeno!“

Vystřelila jsem, Bernol zachroptěl, trefen do čela, a my jsme byli všichni najednou za pustého řevu hotovi.

Noirceuil se musil druhého dne vrátit do Paříže; zůstala jsem s Clairvilovou se Saint-Fondem na venkově.

Po našem návratu přivedl mi Saint-Fond svoji dceru, jejíž pokoje byly během naší nepřítomnosti upraveny.

Děvče bylo neobyčejně krásné: božská ňadra, svěží pleť, gracie a krása všech částí těla, ušlechtilý obličej a romantický duch.

„Zde je má dcera,“ řekl Saint-Fond, představuje mi ji; „je určena pro Noirceuila, jenž se snad nebude zlobit pro důvěrnost, kterou jsem si dovolil a kterou denně opakují: Není ještě všechno zničeno. Zepředu je Alexandrina dosud pannou, ale panenství své zadnice ztratila již dávno. Nikdo si nevšimne,“ pokračoval Saint-Fond, „že je vždy ráno mrskána a večer zneužívána. Svěřím ti tu dívku. Vychovej ji, ať je hodna přítele, jemuž je určena. Dej jí poznat chuť všech zločinů a odpor k ctnosti. Nastupuješ má práva; pěstuj v ní vše, co jsi sama dosud prožila.“

Příští noc jsem ztrávila s Alexandrinou. Děvče bylo stejně krásné jako chladné a klidné. Byla jsem ve svých ideích tak pevná, má lhostejnost a flegmaticnost byly tak bezpečné – ať už z přesycení nebo ze systému – že jsem ji mohla mít deset hodin v náručí a mazlit se s ní, aniž bych ztratila hlavu.

Alexandrina mi ukázala své tělo i duch s nové stránky, neboť měla takový temperament, že, když jsem ji chtěla dráždit, našla jsem ji vždy hotovou k výbuchu. Ptala jsem se jí, zda ji bolelo, když ji otec prznil zezadu.

„Jen s počátku, nyní jsem si tak zvykla, že již nic necítím.“

Protože však mám ještě důležitější věci k vyprávění, řeknu vám o Alexandrině jen to, že se provdala za Noirceuilu, byla v naději, nevím, jak se to mohlo státi, a že po mé krátké výchově zemřela brzo jako oběť ničemnosti svého muže, jemuž jsem při orgiích k tomu dopomohla.

Uběhl nějaký čas od mé poslední návštěvy společnosti. Stále obklopena rozkoší, nevěděla jsem, čemu dát přednost. Sotva jsem vstoupila, dostalo se mi se všech stran poklon a pochvaly a brzy jsem byla jejich obětí, ač jsem přišla sama užívat. Neměla jsem chuť opětovat žár asi čtyřicetiletého muže, jenž mne začal mrdat, a pracovala jsem jen mechanicky, pozorujíc bedlivě mladého abbé, jenž střídavě mrdal zezadu dvě dívky a současně se dal mrdat. Byl jen několik kroků od nás. Mé návrhy ho vzrušily a věnoval mi víc pozornosti než individuím, jimiž byl zaměstnán. Jakmile jsme se zbavili svého okolí, spojili jsme se.

„Tvůj způsob rozkoš se mi líbí mnohem víc než těch, jichž jsem byla právě obětí. Nechápu, jaké potěšení může mít muž v kundě.“

„Také tomu nerozumím,“ řekl Chabert (hrál později v mých dobrodružstvích významnou úlohu). „To znamená,“ řekl rozkošný abbé, „že tento stojící úd tě lépe zalechtá v zadku než v pochvě.“

„Ovšem,“ odvětila jsem.

„Nuže,“ řekl a vzal s sebou toho, který ho právě mrdal, „pojďme do budoáru a ukážu ti, že máme podobné chuti.“

Vstoupili jsme. Chabertův společník měl ocas jako osel, abbé byl také dobře urostlý, ale má díra je unavila oba. Slíbila jsem Chabertovi, že ho vyhledám a pospíšila jsem do serailu.

Když jsem tu strávila s muži dvě hodiny, poslala jsem si do ženského serailu pro oběť. Toužila jsem sestoupit do oněch hlubin mezi zdmi, v nichž se člověk cítil jako pod zemí.

Vzala jsem si dvě děvčátka ve stáří pěti a šesti let a nikdy jsem nepoznala většího blaha. Mohla jsem tam křičet a nadávat podle libosti.

Byli by nás dřív uslyšeli naši protichůdci než obyvatelé této zeměkoule a vystoupila jsem po množství hrozných rozkoší na povrch sama, ač jsme dolů šly tři.

Uběhly asi čtyři měsíce od té doby, kdy jsem obcovala se svým otcem, a byla jsem velmi rozčilená, obávajíc se, že jsem těhotná.

Brzy jsem poznala, že mám pravdu a rychle jsem se rozhodla. Obrátila jsem se na proslulého porodníka, dosti nesvědomitého a obratného, jenž do mé matky zavedl dlouhou, ostrou jehlu a embryo zabil. Za dvě hodiny vyšlo bez bolesti.

Jednoho dne řekla Clairvilová:

„Mám adresu neobyčejné ženy, k níž se musíme podívat. Vyrábí a prodává všechny možné jedy, prorokuje a jen zřídka se mylí.“

„Dává též na jedy recepty?“ ptala jsem se.

„Za padesát louis.“

„Vyzkoušené?“

„Před námi, přejeme-li si toho.“

„Pak jdu s tebou, Clairvilová, měla jsem jedy vždycky ráda. Je rozkošný pocit, míti v ruku život druhého. Cítila jsem, že ve chvíli, kdy jsi mi to řekla, zachvěly se mé nervy chlipným otřesem.“

Na konci Faubourgu sv. Jakuba bydlela v malém, osamělém domku dobrodružka, již jsme hledaly.

Sluha zazvonil a stará služka se ptala, co si přejeme. Pak nás zavedla do nízkého sálu, když nás dříve požádala, abychom nechali kočár v sousedním hostinci.

Za čtvrt hodiny se objevila Durandová. Byla to velmi krásná žena, čtyřicet let stará, krásně vyvinutých tvarů, římské hlavy, výrazných očí, příjemného hlasu, jemného chování, měla zkrátka vše, co znamená půvab a ducha.

„Paní,“ řekla má přítelkyně, „lidé, které dobře znáte a jimž sloužíte, nás posílají k vám. Nejdřív nám máte předpovídat budoucnost; zde je za to 25 louisů. Dále nám musíte prodat prostředky k ovládnutí života; dáte nám kompletní sbírku jedů. Zde je odměna za poučení,“ řekla Clairvilová, dávajíc jí dalších 50 louisů. „Ukažte nám též svoji zahrádku a pak půjdeme dále.“

„První, co vidím, je, že jste obě krásné dámy,“ řekla Durandová, „a že dříve než vám vyhovím, musíte podstoupit obřady, které se vám možná nebudou líbit.“

„Oč jde?“ ptala se Clairvilová.

„Musíte se mnou jít docela nahé do temného pokojíka, kde vás zbičují.“

„Hodně?“

„Až do krve, drahé přítelkyně, neslevím vám nic z nutných příprav, potřebuji k svému prorokování vybičovanou krev.“

„Tož pojďme,“ řekla Clairvilová, „v svém postavení souhlasíme se vším.“

Kabinet, do něhož jsme vstoupily, zasluhuje popisu. Černě vymalovaný a jen málo osvětlený lampou, měl asi 20 stop rozlohy. Celá pravá strana byla vyplněna všemožnými kamny a jinými chemickými přístroji, nalevo byla spousta lahvíček a pohárů na několika stolech. Vpředu zakrývala záclona prostor, o němž promluvíme později. Uprostřed byl dřevěný sloup pokrytý černým sametem. K tomu nás Durandová přivázala obličejí k sobě obrácenými.

„Nuže,“ řekla, „jste ochotny podstoupit trochu bolesti, abyste dosáhly, po čem toužíte?“

„Zajisté,“ odvětily jsme, „jen do toho!“

Pak nás Durandová něžně políbila, ohmatala naše boky a zavázala nám oči. Potom zavládlo naprosté ticho. Dostaly jsme, nevědouce od koho, každá 50 ran metlou. Ta byla tak zelená a tvrdá, že jsme brzy krvácely, ač jsme tomu byly zvyklé. Přece jsme však nepromluvily, neodvázily jsme se naříkat. Pak někdo ohmatal naše zadnice a jistě to nebyly ruce Durandové.

Hned to začlo znova. Nemohly jsme tentokrát pochybovat o pohlaví našeho mrskače, neboť se nás dotýkal mužský úd. Smáčel se v naší krvi. Dva nebo tři polibky se dotkly našich zadnic a dokonce jsme v nich pocítily jazyk. Začla třetí procedura: Tentokrát nebylo použito metel, ale velmi ostrých trnů. Cítily jsme je, ač citlivost našich zadnic otupěla; v proudy krve se mísily polibky a exekuce byla skončena. Sňali nám pásky s očí a byla tu jen Durandová, stírající nám opatrně látkou krev. Odvázala nás, vykoupala naše zadky ve vodě s octem a ptala se, jak jsme trpěly.

„Na tom nezáleží,“ odvětily jsme, „co bude dál?“

„Nuže, musíte si pohonit poštěváčky,“ řekla Durandová. „Je nutno, abyste byly rozdělané, mám-li vám předvídat budoucnost.“

Potom nás čarodějka položila obě vedle sebe na pohovku tak, že naše hlavy byly za záclonou, o níž jsem se zmínila dříve. Pak nás Durandová spoutala provazy přes prsa tak pevně, že jsme se nemohly zdvihnout

a vidět, s kým máme co činit. Polonahá seděla u nás. Její nádherná prsa byla ve výši našich obličejů. Dala si je od nás líbat a pozorovala naše tváře a pohárek s naší krví. Někdo nás rozdělával nejdříve na pošťeváčku, pak v pochvě a na konec s velkým uměním v zadnici. Zdvihali a roztahovali nám stehna a přiměřeně velkým údem jsme byly střídavě mrdány zepředu i zezadu.

„Paní,“ řekla jsem Durandové, když jsem poznala tento podvod, „zajistěte si tohoto muže.“

„Hlupačky,“ odvětila Durandová, „není to muž, nýbrž bůh.“

„Zbláznila jste se,“ řekla na to Clairvilová, „neboť předně není vůbec boha, a i kdyby byl, posloužil by si – jako vzor dokonalosti – jen naší zadnicí a nikdy kundou.“

„Ticho,“ řekla Durandová, „poddejte se rozkoši masa a nestarejte se, kdo vám ji poskytuje. Ještě slovo a vše je ztraceno.“

„Nic neříkáme, ale pamatujte si, že nechceme dostat ani děti ani příjici.“

„Nemáte se čeho bát od boha,“ odvětila Durandová, „ale jen klid, nemohu vám více říci.“

Tu jsem cítila, jak se ocas, který mne obráběl, důkladně vyprázdnil do mého zadku.

„Nyní půjdeme k jedům,“ řekla Durandová, „je-li někdy krásné pracovat na plození lidského pokolení, bývá ještě příjemnější je ničít.“

Jedy byly ve velkém množství uspořádány podle druhů. Nejdříve jsme Durandovou požádaly o ukázkou báječných účinků semene ropuchy.

„Mileráda, vyberte si jedno z obou děvčat.“

Rozvázaly jsme tu, jež se nám hodila. Durandová se nás ptala, nechceme-li ji dát mrdat mužem a při tom ji otrávit.

Odpověděly jsme, že nám tím způsobí potěšení.

Durandová zazvonila. Vstoupil hubený, bledý muž, zpustlého zevnějšku a bídně oblečený; v stáří padesáti let.

„To je muž,“ řekla jsem Clairvilové, „jenž nám to prve udělal.“

„To by mohlo být,“ řekla Durandová. „Alzamore, musíš tu dívku připravit o panenství, při čemž ji tyto dámy otráví. Jsi připraven k boji?“

„Sem s ní, ukáži vám, co umím!“

Zmocnil se děcka a ve dvou minutách mu protrhl panenskou blánu. Tekla krev. Měl opravdu úžasnou sílu. Clairvilová podala maličké jed v číšce bouillonu. Hned ji zachvátily křeče. Alzamor ji otočil a mrdal ji při tom zezadu. To jen zvětšilo její bolesti a křik. Byl to hrozný pohled. V šesti minutách byla mrtva a její smrtelný zápas byl děsný. Muž vyrážel odporné skřeky, z nichž jsme poznaly, že je to týž, jenž prve obšťastnil nás.

Durandová pokračovala ve svých výkladech o jedech. „Zde je spálené maso ethiopského tygra. Musíte poznat jeho rychlý účinek.“

„Učiňme pokus,“ řekla Clairvilová, „ale s mladým mužem.“

„Jaké stáří?“

„Osmnáct až dvacet let!“

Hned se objevil hezký urostlý mladík, ale tak sešlý, že jsme hned uhodly, že je jednou z obětí této čarodějnice.

„Chcete se ním potěšit?“

„Ano,“ řekla jsem, „ale musíš se k nám přidat.“

„Jakže, chcete mne zřít při mrdání?“

„Ano,“ odvětila jsem.

„Zděsíte se však, jsem při tom hnusná.“

„Dej pokoj,“ řekla Clairvilová, „nás jen tak nepolekáš; jsi nás hodna a chceme tě vidět při práci.“

Bez dalších řečí začla Clairvilová rozdělávat mladíka, zatím co já jsem svlékala Durandovou, hltajíc její krásné tělo očima, rukama a jazykem. Měla nad pomyslením krásné, svěží a bílé formy, nádhernou zadnici, prsa a poštěváček: tak tvrdý a velký jsem dosud neviděla. Pojala jsem k ní hned vřelou náklonnost a začla jsem se s ní s rozkoší mazlit. Tu přitáhla Clairvilová mladíka za jeho úd a odstrčila mne, aby jí jej zavedla do pochvy. Bránila se však se strašným křikem:

„Proč na mně chcete takové nechutnosti? Nechci jej do pochvy, nemohu! Myslíte, že jsem obyčejná žena?“

Odstrčila muže pěstí a nabídla mu svůj zadek. Clairvilová zavedla úd stejně lehce do otvoru zadnice, jako by jej zastrčila do měkké pochvy. Pak ta kurva začla

chlipně skákat a já jsem její extasi uspíšila lízáním, líbáním a všemožným mazlením. Nelze si představit choutky té ženy, špínu její řeči, nespoutanou neřest jejích ideí, krátce nestvůrnost celé její bytosti, vytvořené neuvěřitelnou silou její vášně. Chtěla uprostřed kruhu líbat naše zadky. Lízala nás a zmocňovala se nás jako muž. Když ji uchvátily smysly, křičela po jedu.

„Ne,“ řekla Clairvilová, „nejdříve nás ten chlap musí všechny omrdat.“

Durandová odporně křičela, svíjela se a dostala hnusný nervový záchvat. Ztratila takovou spoustu semene, že jsem měla po svém lízání plná ústa. „Nic není ztraceno,“ řekla Durandová, odstrkujíc mladíka. „Zabraňte mu ve vystříknutí, bude lépe mrdat!“ Protože můj zadek byl nejbližší, dostal celý náboj jeho údu, který byl v zadku Durandové tak dobře připraven. Zatím co jsem byla mrdána, srkala jsem proudy semene Durandové, již Clairvilová vylizovala zadek.

Pak přišla na řadu moje přítelkyně, a když ji mladík obráběl, dostal od Durandové prášek. Dostal křeče dřív než měl čas vytáhnout ocas ze řiti mé přítelkyně, a tak zemřel při mrdání, což přivedlo Clairvilovou do takové krise vilnosti, že jsem se bála, že zemře.

„Čert mě vezmi!“ křičela. Myslím, že vypustila současně se svým semenem duši. Nelze si představit, jak její úd naběhl a jakou chlipnost ve mně vzbudil. Vášnivě ženy! Otravujte své milence, když je máte v zadku nebo v pochvě, a uvidíte výsledek!

„Neznám vášně,“ řekla Durandová, „ani fantasie, ani bláznovství nebo bytosti, kterou bych vám nemohla opatřit. Musíte mi jen o pár hodin dříve oznámit svá přání.“

Šly jsme tam znovu, ale Durandová zmizela. Dobře zamčený dům se přes naši námahu neotevřel a všechna pátrání po té zajímavé ženě zůstala bezvýsledná.

Když jsem získala jmění násilným smilstvem, krádeží, vraždou a krvesmilstvem, koupila jsem si tento venkovský zámeček a v klidu a rozvážně prožívám nyní svůj život.

Atheneum – literatura na webu
<http://atheneum.zde.cz>

